

وروستی هیله

نمونه شعرونه

Ketabton.com

ډاکټر غلام فاروق میراحمدی

۲۰۱۵ کال

وروستی هیله

نمونه شعرونه

ډاکتر غلام فاروق میراحمدی

۲۰۱۵ کال

فهرست

7.....	خالق ته
9.....	پته خوله
11.....	گوته په غاښ
13.....	اشنا
15.....	د زړه خبري
18.....	رنگارنگ
21.....	کله هېر کله په ياد
24.....	افغان ته خطاب
27.....	انسان ته
30.....	جنگ
32.....	نه پتيري
34.....	ناکامي مه گڼه لوي غم
36.....	زه او ته
38.....	د زړه قصه
40.....	عشق
43.....	خوب
46.....	تنهايي
47.....	بغاوت
49.....	پاخون
50.....	د هوس باران

52.....	د وصال شپه.....
54.....	تقدیر.....
55.....	زما یار.....
57.....	ته چي راسره بې.....
59.....	څلورديرش گلان.....
63.....	يوه شپه.....
66.....	د نوي کال دوعا.....
60.....	د پوهني رابلل.....
70.....	نيمه شپه.....
72.....	شني سترگي.....
73.....	وروستی هيله.....
75.....	خوار ماشوم.....
77.....	پردی یار.....
79.....	د آشنا یاد.....
81.....	د زلفو یاد.....
83.....	د زړه احساس.....
84.....	گل ته.....
85.....	نوې زړه مينه.....
87.....	د بنکلي مخ ارمان.....
77.....	جادو.....
90.....	يار.....

92.....	زړه چي مين نه وي
94.....	مازديگر
96.....	د ميني باغ
97.....	د گلو موسم
99.....	د سترگو افسون
101.....	په تير پسي ارمان
104.....	مور
105.....	مور ته
108.....	ورور
110.....	دا حل
111.....	نوی پیل
112.....	شنه زمريان
114.....	ترانه
119.....	ملگری
121.....	هيله
123.....	پېغام
125.....	بيا جوړونه
127.....	تگ لاره
129.....	ملگرو
132.....	افغان
135.....	د ژوند کاروان

136.....	د زړه وینا
138.....	د کلی یاد
141.....	د شهیدانو یاد
144.....	بېزاري
146.....	زاره یادونه
148.....	خدایي بنایست
149.....	ابدی عشق
151.....	ساقی ته
153.....	مینه څه ده
155.....	کا کا ته
157.....	کله
160.....	افسوس
162.....	د ژوند پرڅه
164.....	وصیت
166.....	د بنځي مقام ته
168.....	ای صنم
170.....	خور
172.....	اختر
173.....	قلم
174.....	د زړه سوغات
175.....	د بودی تال

176.....	ابدي مزار
177.....	سالگره
179.....	كليزه

خالق ته

ربه ستا شکرگذار یم
منت بارستا د دربار یم
د نیستی څخه دي هست کړم تا مومن یکتا پرست کړم
ستا د لطف چي سزاواریم
ربه ستا شکرگذار یم
را پیدا دي مسلمان کړم مفتخر دي په ایمان کړم
د حق دین ته وفادار یم
ربه ستا شکرگذار یم
قل هو الله هو احد یې لم یلد ولم یولد یې
وحدانیت ته ستا اقرار یم
ربه ستا شکرگذار یم
ته خالق د جهانونو ته مالک د اسمانونو
ستا د لاري خدمتگار یم
ربه ستا شکرگذار یم
هم شاهد زما د گفتاریې هم واقف زما په کرداریې
ستا د رحم طلبگار یم
ربه ستا شکرگذار یم

زه گناه کرم ته بڅښونکي زه خطا ته لارښوونکي
خواربنده زه گناهکار یم
ربه ستا شکرگذار یم
د دنیا ژوند امتحان دی امتحان د هر انسان دی
ستا کرم ته امیدوار یم
ربه ستا شکرگذار یم
ربه توان د عبادت را د نېکیو هدایت را
په تکل د نېک کردار یم
ربه ستا شکرگذار یم

پتہ خولہ

پتہ خولہ پہ خاموشی کی گویا خوبن یم
د عالم نابینائی کی بینا خوبن یم
ازادی را کرہ خالق پہ بندہ گی کی
پہ ازادہ بندہ گی کی رضا خوبن یم
ازاد روح می د تبعیض طلسم مات کر
پہ خلورو کتابونو ملا خوبن یم
سرمایہ زما د ژوند زما ایمان دی
د ایمان پہ دارایی کی دارا خوبن یم
کہ می خیری د زارہ کمیس گریوان دی
د باطن پہ صفائی کی صفا خوبن یم
د دانا و دانایی تہ تل نادان یم
د نادان و نادانی تہ دانا خوبن یم
حقیقت می ورک د بل پہ لارنسوونو
اوس د خپل گمراہ زرگی راہنما خوبن یم
نہ طبیب، نہ می علاج، نہ می دوا ستہ
خپلہ خپل د زرہ و درد تہ شفا خوبن یم
نہ می اور ستہ، نہ می کور او نہ می کلی
زہ پہ خپلی پاچاہی کی گدا خوبن یم

د ډېوي پر اور طواف زما قسمت دی
زه پتنگ يم د ډېوي په رڼا خوښ يم
په خپل زړه کي مي د ميني باغ ودان کړ
زه هم باغ يم ، هم باغوان ، هم بورا خوښ يم
سرو گلونو ته نسيم د سپين سهار يم
د خپل بڼ پر سرو گلونو شېدا خوښ يم
بې وفا ته که جفا د ژوند دستور دی
زه دستور ته د وفا باوفا خوښ يم
د دې جل و بل دنيا سره مي څه کار
زه په خپلي تنهائي کي تنها خوښ يم
خپر که راز د زړه رسوا پر ټول عالم سو
زه په داسي رسوايي کي رسوا خوښ يم

گوته په غابن

عظمت ته د جهان گوته په غابن يم
ستر قدرت ته د سبحان گوته په غابن يم
بېله بېله، بېله پايه کائنات دي
دې وسعت ته د کپهان گوته په غابن يم
هر څه درومي، ثابت شی پر نړۍ نه سته
و سرعت ته د زمان گوته په غابن يم
پر بډاي او غريب وېش که ازلي وي
عدالت ته د اسمان گوته په غابن يم
يو بې ژاري، بل بې خوند له ژړا اخلي
انسانيت ته د انسان گوته په غابن يم
خپل ريښه په تېشه پرې کړي، په ځان وياړي
جهالت ته د افغان گوته په غابن يم
د يوه ورور لاس د بل پرستوني تاو دی
مهارت ته د شېطان گوته په غابن يم
برتري خو په تقوا او فضليت وي
صراحت ته د قران گوته په غابن يم
په باطن کي پادشاه، ظاهر گدا و
کرامت ته د رحمان گوته په غابن يم

پر کوربه چي ځان په زوره څوک مېلمه کړي
فضوليت ته د مهمان گوته په غاښن يم
د باران څخه ولاړ ناوې ته ناست يم
بدقسمت ته د خپل ځان گوته په غاښن يم
چي فاروق په شعر څه وايي، پت نه دي
وضاحت ته د زبان گوته په غاښن يم

اشنا

د درياب د مخ خپه يم د ساحل سره اشنا يم
د شبنم وړوکی خاڅکی د سره گل سره اشنا يم
نه شکوه کړم له اغازه، نه بېرېرم له انجامه
زه د دواړو جهانونو د عادل سره اشنا يم
پر زړه مينه عبادت وي، محبت خدايي نعمت وي
ملا ستا د دورخونو د باطل سره اشنا يم
يوه حق، يوه کامل ته د سفر بې شمېره لاري
ناکامل په خپل سفر کي د کامل سره اشنا يم
يو ثابت، واحد، جاوېد دی نور څه درومي نه دريږي
پرون نن سي، نن سبا سي زه د تل سره اشنا يم
چي غرور يې د ځان شان وي، که سلطان هم وي نادان وي
د عاجز تر خرقې لاندي د عاقل سره اشنا يم
څوک په رنگ، مذهب او ژبي ځان تر نورو اصيل بولي
په چهره د منور کي د جاهل سره اشنا يم
څوک خپه له خپله ځانه، څوک يوازي د ځان خپل وي
زه د خپل د خپلولو د مشکل سره اشنا يم
څوک په خپل کي، په خپل ملک کي تر پردو بدتر پردی وي
زه پردی په پردي ملک کي د هر خپل سره اشنا يم

چاته خپل د باغ گلونه د وچ دښت تېره اغزي سي
زه د خپل دښت په اغزو کي د سنبل سره اشنا يم
چاته پند خپل تېروتنې، چا ژوند تېر په تېروتو کي
زه د تېرو تېرونو د حاصل سره اشنا يم
يو تنها وي په محفل کي، بل پخپله محفل جوړ سي
زه يوازي په خلوت کي د محفل سره اشنا يم
يو د بل په درد دردمن وي، بل د بل په درد شتمن وي
زه فاروق د زړه د درد د هر عامل سره اشنا يم

د زړه خبري

د تيارې پسې راتلونکي سپين سهار وي
د هر ژمي د يخني پسې بهار وي
په هر مرگ پسې ژوندون ابدې راسي
نېک هغه چي د بل ښه ژوند سزاوار وي
لاس نيونکي که د خوار، کونډي يتيم سي
په دي ژوند د بل ژوندون سرمايدار وي
پرمختگ د هغه قوم ناشوني کار دی
چي يې يو مشر تر بل مشر غدار وي
يو ظالم له واکه پريوزي بل حاکم سي
يو حاکم تر بل حاکمه جفاکار وي
لوي څښتن به لمونځ، روژه ورته معاف کړي
نه بڅښونکي د مظلوم د زړه ازار وي
څوک به څنگه په رضا جومات ته منځ کړي
چي امام يې د مذهب او دين تجار وي
سپک ځان دروند گڼي د ځان په صفتونو
دروند په پته خوله په ټولو کي سردار وي
هوسا خپل د راحت ژوند څخه په تنگ سي
ستړی تل و راحت ژوند ته امېدوار وي

حريص مړ سي د خپل نفس په غلامۍ كې
جنتي ژوندون نصيب د پرهېزگار وي
څوك د زړه په اخلاص نور قومونه خپل كړي
څوك د خپل قوم او قريب څخه بهزار وي
د پردو تر غلامۍ چې بې مرگ خوښ وي
تل ژوندی د خپل ټاټوبي افتخار وي
ښه دوستان پر سختي ورځي امتحان سي
د يوه دوست سر و مال تر بل نثار وي
د مطلب ياران به ډير درباندي ټول سي
ټينگ ياران د لاس د څوگوتو په شمار وي
بي وفا تر خپل مرامه وفادار وي
وفادار د ښې او بدې ورځې يار وي
كامراني او نيكمرغي د هغه چا وي
چې په برخه يې دوعا د مور او پلار وي
د منزل په لور د هر چا خپله لار وي
څوك وي باز د چا ميري غوندي رفتار وي
ځوان هغه چې د لويديلي بار په شا كړي
نه چې خپله د بل سترې د شا بار وي
هونبنيار پند اخلي له خپلو تپروتنو
د ناپوه پر جهالت باندي اصرار وي

د زمان غوښتني هغه څوک پوره کړي
چي په ژوند کي نوښتونو ته تيار وي

رنگارنگ

د سرو شونډو له خمه ډک جامونه رنگارنگ
پېکونه رنگارنگ او شرابونه رنگارنگ
ملکونه بېگانه راته اشنا د ژوند سفر کړه
نبارونه رنگارنگ او هیوادونه رنگارنگ
د هر ځای خپل منظر، خپله بڼکلا، خپل طبیعت و
جگ غرونه رنگارنگ او شنه دښتونه رنگارنگ
د هر ځای خپل ساحل، خپله کښتۍ، خپل سمندر و
سیندونه رنگارنگ، د سیند موجونه رنگارنگ
د هر ځای خپل تاریخ، خپل ثقافت، خپل تمدن و
قصرونه رنگارنگ او محلونه رنگارنگ
د هر چا به خپل جشن، خپل اختر، خپلې مېلې وې
سازونه رنگارنگ او محفلونه رنگارنگ
د حسن شاپېری وې په هر ځای کې بې مثاله
خالونه رنگارنگ او سنگارونه رنگارنگ
چهرې وې توري، سپینې، د سنگار ډولونه بېل وه
دودونه رنگارنگ او رواجونه رنگارنگ
د هر چا خپله لاره وه د عشق په جستجو کې
دینونه رنگارنگ او مذهبونه رنگارنگ

د هر ځاي د لېلا او د مجنون نومونه نور وه
نكلونه رنگارنگ او داستانونه رنگارنگ
د زړه د راز اظهار ته د هر چا وه خپله ژبه
شعرونه رنگارنگ او كتابونه رنگارنگ
د زړونو د پېوند اسرار په هر ځاي كې بل شان وه
فكرونه رنگارنگ او نظرونه رنگارنگ
د ميني او وفا نه د هر چا تصور بل و
قولونه رنگارنگ او قسمونه رنگارنگ
صادق زړونه د ميني تل پايښت ته په دوعا وه
نفلونه رنگارنگ ، عبادتونه رنگارنگ
د عشق په گلستان كې زړه بلبل هزار داستان و
بناخونه رنگارنگ او سره گلونه رنگارنگ
پر زړه باندي د ميني د هوس توفان خپاند و
خيالونه رنگارنگ او هوسونه رنگارنگ
سرحد د خوب و خيال او حقيقت راڅخه ورک و
خوبونه رنگارنگ، واقعيتونه رنگارنگ
خوږې شپې د وصال وې كه سپوږمۍ كه ترورېمۍ وه
خوندونه رنگارنگ او لذتونه رنگارنگ
په هر نظر د ميني كې ښكاره وه پتې رازونه
سوالونه رنگارنگ او جوابونه رنگارنگ

د يار په تودې غېږې کې رښتيني جنت پروت و
عشقونه رنگارنگ او وصالونه رنگارنگ
د عشق د بستر لوبي کله هسي، کله داسي
نازونه رنگارنگ، د عشق رازونه رنگارنگ
ما وليده نړۍ د تنوع پر پښو ولاړه
شکلونه رنگارنگ او سیرتونه رنگارنگ
د رنگارنگ گلونو څخه ښکلی گلشن جوړ و
باغونه رنگارنگ او چمنونه رنگارنگ
په رنگارنگ نړۍ کې يورنگي وه بېله رنگه
رنگونه رنگارنگ د رنگ رمزونه رنگارنگ
د ميني درس مي زده کړ د دنيا له تنوع نه
صنفونه رنگارنگ، د ژوند درسونه رنگارنگ
د ژوند پر خاطر و باندي بنا دي نوي هيلې
يادونه رنگارنگ او امېدونه رنگارنگ
د تېر ژوند پر کلونو زه فاروق پښېمانه نه يم
وختونه رنگارنگ، د ژوند کلونه رنگارنگ

کله هېر کله په یاد

د هجران د اور داغونه کله هېر کله په یاد
د دردمن زړه فریادونه کله هېر کله په یاد
کله یاد کړم زموږ کلی، زموږ لوبې په کوڅه کې
د کوڅې خاوري، بادونه کله هېر کله په یاد
په ارمان، ارمان را یاد سي پته، پته پته په باغوکي
په انگورو بار تاگونه کله هېر کله په یاد
کله یاد د اختر شپه کړم، شپه اوږده ناست ترسهاره
په نکروزو سره لاسونه کله هېر کله په یاد
زړه بې صبره منتظر و د اختر مبارکۍ ته
و یو بل ته سوغاتونه کله هېر کله په یاد
د خپل زړه ټکان مي اورېد د خبرو توان به نه و
ستا د سترگو پېغامونه کله هېر کله په یاد
کله بیا پر زړه پسرلی سي را په یاد د غرو لمني
شنه دښتونه، اوچت غرونه کله هېر کله په یاد
د نوروز مېله په یاد کړم، د شېبو بوي را په زړه سي
د پتروکو ژړ گلونه کله هېر کله په یاد
کله ناست يم تصور کي ستا پر څنگ د سیند پر غاړه
د درياب څپې موجونه کله هېر کله په یاد

کله زړه سوځي په اور کي کله پټ تر اېرو لاندي
ستا د شوخ نظر نازونه کله هېر کله په یاد
کله غوږ کي زمزمه سي ستا خوږې، خوږې خبري
د تل پاته عشق قولونه کله هېر کله په یاد
کله غرق سمه په خیال کي ستا د زلفو بوي په یاد کړم
ستا د مخ رنگین خالونه کله هېر کله په یاد
کله لمس پر خپل بدن کړم ستا د سرو شونډو ځایونه
د وصال د شپې یادونه کله هېر کله په یاد
کله بیا په خیال کي وینم ستا په غېږ کي خمار پروت یم
ستا پر سپین مړوند خوبونه کله هېر کله په یاد
کله ځان ته په ژړا سم تن مي دلته، روح مي هلته
لیري تللي کاروانونه کله هېر کله په یاد
عمر درومي نه دریري شپې او ورځي په تلوار ځي
د زړه هیلې، ارمانونه کله هېر کله په یاد
یوه ورځ جدایی راغله رڼا ورځ پر موږ تیاره سوه
ستا د اوښکو بارانونه کله هېر کله په یاد
د تقدیر لوبې برباد کړه زموږ مینه، زموږ مېنه
قوم، قریب، خویندي او وروڼه کله هېر کله په یاد
د زمان په غبار پټي د ژوندون لوري، ژوري
ورځي، شپې، میاشتي، کلونه کله هېر کله په یاد

هرڅه تېر بېرته ياد يېږي، چې په ياد دي نه هېر يېږي
پټ پر زړه پراته رازونه کله هېر کله په ياد
لږ وييلي ډير څه پاته، د زړه حال چاته بيان کړم
د زخمي زړه پرهارونه کله هېر کله په ياد
د پاک رب نه د زړه هيله يو ځل بيا زموږ ديدن دی
شپه او ورځ عبادتونه کله هېر کله په ياد

افغان ته خطاب

چي د قوم په ننگ را پاڅيد خوشحال خان شو
ننگيالی د زماني شو ستر افغان شو
په يوه لاس کي قلم په بل کي توره
د جگړې او پوهي دواړو قهرمان شو
اکبر خان، مسجدي خان که ايوب خان و
شهامت يې د ملت نوم او نښان شو
چي يې عزم د وطن د ازادۍ کړ
نو د شرق د اسمان ستوری شاه امان شو
که چا درک نه کړ په خپله زمانه کي
امانيه دوران مو وياړ د هر زمان شو
په عدم تشدد يې دښمن مات کړ
د افغان ملت بابا فخر افغان شو
تل په ياد ژوندي خدایي خدمتگاران دي
سپېڅلتوب ته يې جمله جهان حېران شو
چي افغان ولس يو موټی متحد و
تل پيروز و نوم يې لوړ پرتول جهان شو
د هر غره دره يې پټه خزانه وه
د غره هر وچب يې لعل د بدخشان شو

که هر څو وایم چي څوک وم گټه نه کړي
تېر وخت نشته نن حاکم نوی دوران شو
که پخوا مي گران وطن جنت نښان و
نن زما د افسانو وطن وېران شو
که مو هر ښار د ښارونو ناوکې وه
شینکي باغ مو نن په څېر د بیابان شو
چي یې یو د بل پرسر ټومبل مېخونه
بېرحمي ته یې چېرې هر مسلمان شو
چي وځانته خدمتگار د خلکو وایي
شو غلام او د پردیو په فرمان شو
که تاجیک، ازبک، پښتون که هزاره و
د نړۍ په هر یو گوټ کي سرگردان شو
مېلمانه چي یې خپل کورته رابلل تل
اوس مجبوره د پردی کورو مهمان شو
پر افغان داسي حال هیڅ نه و راغلی
چي اسیر د ناپوهانو د زندان شو
د پردیو په خدمت ملي اتل شو
اتل نه شو خو ملگری د شېطان شو
د اسلام په نوم یې نوم د اسلام بد کړ
جنگ سالار شو لوي دښمن د هرانسان شو

که رهبر مو د هر حزب، د هر گروپ و
و ملت ته د خیانت په لار روان شو
د افغان ملت په وینو کې لاهو شو
د هیواد ویجاړول یې د ځان شان شو
د قومیت په نوم یې ټوله قوم برباد کړ
کور ویجاړ، مکتب خراب، سړک یې وړان شو
د افغان زویه راپاڅه نور بیدار شه
ته شوي پاته درنه لیري ټول کاروان شو
په هېڅ شي کې د هېچا نه څه کم نه یې
نودي ولي لاس د خپل ورور په گریوان شو
سوي چیغې د یتیم او کونډې واوره
نور نو صبر او تحمل ودوي ته گران شو
چي لا هم ته د نفاق پر لاره درومي
مخ دي تور شو تولعنت دي پر خپل ځان شو

انسان ته

هسي چي راغلي هسي ځي له دي جهانه
خبر سه له خپل ځانه

افسوس چي نه پوهيږي

خداي چي خاوند د بحروبر کړي
ته يې اگاه په خپروشر کړي
ځان درنه ورک سو ستا غرور سو تر اسمانه
خبر سه له خپل ځانه

افسوس چي نه پوهيږي

خداي ته د انس څخه پېدا کړي
اشرف مخلوق يې د دنيا کړي
اوس د انسان دښمن سوې اي خواره انسانه
خبر سه له خپل ځانه

افسوس چي نه پوهيږي

ورځ چي راتلونکې د قيامت ده
نېکي توبه د اخرت ده
په سپين کفن کي يې روان له دې مکانه
خبر سه له خپل ځانه

افسوس چي نه پوهيږي

که لمونخ، روژه دي په ریا وي
ستا عبادت به بې معنا وي
گوره زړه پاک کړه گوندي خدای شي مهربانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

په تواضع کي دي شوکت دی
په تکبر کي دي ذلت دی
رحمان دي هر دی اطاعت کړي له شېطانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

خدایي خدمت خپل رسالت کړه
مینه ، الفت او شفقت کړه
یوڅه خو زده کړه په دي باب له باچا ځانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

د زړه د مینې بن گلزار کړه
په سرو گلونو یې سنگار کړه
پام پر بلبل کوه د زړه د باغ باغوانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

که د ماشوم پر خوله خدا وي
که د یتیم پر زړه دوعا وي
هله نو وایه چې راضي یم له وجدانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چې نه پوهیږي

عبث ژوندون دی چې تېرېږي
د سپین ږیرتوب وار رارسیري
په سپین ږیرتوب کي تل پر زړه وي سل ارمانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چې نه پوهیږي

زه فاروق لار د حقیقت لټوم
رښتینی راز د انسانیت لټوم
پاته پر زړه لرم دا هیله جاویدانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چې نه پوهیږي

جنگ

شپه او ورځ د خپل نصیب سره په جنگ یم
د اغیار او د قریب سره په جنگ یم
چي دروغ راته رښتیا، رښتیا دروغ سوه
د رښتیا او د فریب سره په جنگ یم
د ډیوي بله لمبه، د گل اغزی سوم
د پتنگ او عندلیب سره په جنگ یم
چي صادق د خدای پر لاره روان نه دي
د هلال او د صلیب سره په جنگ یم
چي د حق په باب څه نه اورم مسجد کي
د ملا او د خطیب سره په جنگ یم
د فقیر او د امیر دوستي چي نه نسته
د دارا او د غریب سره په جنگ یم
له برخلیکه که څوک شاه او څوک گدا وي
د ازل د دې تصویب سره په جنگ یم
هم د پلار، نیکه رواج راته پردی سو
هم د نورو د تهذیب سره په جنگ یم
چي ناپوه مو هونبیارانو ته لارښود دی
د جاهل او د ادیب سره په جنگ یم

د ناروغ او روغتياپوه توپير چي نه وي
د بيمار او د طبيب سره په جنگ يم
نه پوهېږم چي څه رد او څه قبول كړم
د تائيد او د تكذيب سره په جنگ يم
نتيجه د وړاندي تگ مې پر شاتگ سوه
د ماضي او عنقريب سره په جنگ يم
بې نظمي او گډوډي چي مو قانون وي
د زمان د دي ترتيب سره په جنگ يم
پېغام وړونكي چي مې سيال سو په ياري كې
د رويبار او د رقيب سره په جنگ يم
چي تر ما ځان وفادار گڼي په عشق كې
د مين زړه د حبيب سره په جنگ يم

نه پتيرې

په شپه کي د سپوږمۍ د مخ ځلا کله پتيرې
په توره تياره رنگ د سپين سبا کله پتيرې
مجنون ته په هرڅه کي د لېلا بنايست انځوروي
په تور نقاب کي حسن د لېلا کله پتيرې
د حق پر لاره تلونکي د تهمت نه څه بيرېږي
په توره خټه ژر رنگ د طلا کله پتيرې
هرڅو په مهارت رښتيا ته ورته دروغ وايي
په څو خوږو دروغو کي رښتيا کله پتيرې
هندو که مسلمان دی خو په خټه يو ادم دی
په تور او سپين کي نسل د حوا کله پتيرې
تر څو به جهالت خپل پټوي په ځان ستايني
د ځان په تعريف عېب د خود نما کله پتيرې
پر خوله يې عبادت پر زړه پراته وي شوم نيتونه
په سپينو کالو تور مخ د ملا کله پتيرې
پر فکر او بيان يې راتاوکړی پنډه زنځير دی
په پري ژبه د زړه د درد وينا کله پتيرې
هرڅو که هسک او پلن کړي د خرڅي پله ديوالونه
زندان کي د بندي د زړه ندا کله پتيرې

پرسر په ميخ تومبلو به د حق پاڅون مات نه سي
په زور د يزید ريغ د کربلا کله پتيري
که ناست يم پته خوله، گوته په غاښ ستا جهالت ته
په پته خوله د زړه پرسر غوغا کله پتيري
د سر په پرېکولو به مي ستړی سي جلاده
په مرگ کي بيا ژوندون د مسيحا کله پتيري

ناکامي مه گنه لوي غم

بي وفايي د عشق په لاره کي ستم مه گنه
په مين توب کي ناکامي زړه ته لوي غم مه گنه
په پردی مرستي کي غرض وي پام چي زړه بنه نه کړي
که نوش دارو هم وي نو زړه ته يي مرهم مه گنه
هغه چي زار، زار پر منبر د خدای په یاد ژړا کړي
قلابي او بنکي يي رښتيا د سترگو نم مه گنه
چي يي د زړه بنکلا د مخ تر بنايست ډيره نه وي
که وي پري د افسانو هغه صنم مه گنه
که د نړۍ د وېش ټول واک يوځل په لاس کي درسي
تر گاونډي خپل ځان هيڅکله مقدم مه گنه
سردار هغه وي چي پر زړه د خپل ولس حاکم وي
جاهل، ناپوه جنگ سالار هيڅکله رستم مه گنه
قسم خوړلی مشر هيڅ کله رښتيا نه وايي
لاس ايښودل يي په قران باندي قسم مه گنه
که مو زخمي ولس لا توان د بيا پاڅون نه لري
له مجبورينه چي چوپتيا وي هغه زغم مه گنه
چي په اختر د مسلمان بچی په دار ځروي
دا د شېطان زوي دی اولاد يي د ادم مه گنه

که د خپل زړه احساس په شعر بیانولی نه شي
دا د فاروق د زړه احساس کله مبهم مه ګڼه

زه او ته

تا د سکون او خاموشي سپېره فضا غوره کړه
ما د دې ژوند د توفانو مسته دنيا غوره کړه
په خوله بڼه وايې خو پر زړه دي شوم نیتونه پراته
ما د ظاهر او د باطن دنيا صفا غوره کړه
ته د منبر نه کړي تل وعظ د خرافاتو په باب
ما د رښتيني اسلاميت په باب وينا غوره کړه
و ماته ولي نصيحت د خېر او شر کوي ته
ما په خپل خېرو شرکي محض د خدای رضا غوره کړه
تا که دېم په شان پېغام د توري شپي راوړي
ما د لمر خړک وړانگه ځلانده د سبا غوره کړه
تا که آزار د زخمي زړونو خپل وياړ گڼلی
ما د دې سوو زخمي زړونو تمنا غوره کړه
ستا که دوستي د هر ظالم او ستمگر سره ده
ما اشنایي د هر مظلوم او بېنوا غوره کړه
ته که دکبر د اسمان څخه مسکين ته گوري
ما د ژوند موخه لاس نيونه د گدا غوره کړه
ته که شېطان يې جهالت او تاریکي خپروي
زه يم ډېره خپل شاوخوا ته مي رڼا غوره کړه

ته غابن چيچي کړي د دوږخ د عذابو له ډاره
ما په دي ژوند کي د فردوس جنت خدا غوره کړه
ته که شراب نه خوري د وینو چنبل خوند درکوي
ما د جهاد لاره پر ضد د دي بلا غوره کړه
هره شېبه که ته بنېرا د يتيمانو اوري
ما د بېوزله هر يتيم د زړه دوعا غوره کړه
تا و مکې معظمې ته درناوي ونه کړه
ما خپله لاره د مسجد ستا نه جدا غوره کړه
يو ځل د غرب بل ځل د شرق و خواته سربنوروي
ما د دا خپل ثابت نظر سره وفا غوره کړه
ته د وحشت په زور د ژبي د چپ تيا هڅه کړي
زه شوم شاعر نوې شېبه مي د غوغا غور کړه
مه اوسه هيڅکله زما د مایوسۍ په هيله
ما د شکست نه پس دا لاره يو ځل بيا غوره کړه

د زړه قصه

نن غواړم درته واوړوم د زړه يو حکايت
بيان درته قصه کړمه د زړه د محبت
چي نه مي وې ليدلي دغه ستا خماري سترگي
و ما ته وه پردي د زړه صفا او صميميت
د زړه پر مين توب باندي زه تل وم بې باوره
تر څو چي مي نصيب شو د مين زړه اسارت
يو ځوان وم بي خبره د رقيب له نېرنگونو
ستا عشق و ما ته ونبودل اصول د رقابت
زه غرق وم د غرور او تکبر يوې نړۍ کي
دا ستا مينه يو درس شو د تقوا او فضليت
چي لمس مي په لومړي ځل دغه ستا لطيف بدن کړ
ما درک کړ هغه وخت د گل د پانې لطافت
چي پورته مي لومړی ځل د وصال د لذت جام کړ
بیهوبنه کړم دا ستا د گل بدن مقاربت
پر زړه مي محبت او عبادت دواړه يو شان سوه
ستا عشق راته ښکاره کړله اسرار د عبادت
پټ ستا په شرابي سترگو کي راز د نوي ژوند و
د ميني ډک نظر دي و سوغات د سعادت

که مخکه که اسمان دی ماته ډک د مینې بنکاري
زما نوی نړی لید دی ستا د مینې برکت
مین زړه نه مړېږي ستا د حسن ننداره کړي
چي خدای درته درکړی د سپوږمۍ په شان صورت
و زړه ته به نږدې نه شي که وي د جنت حوره
چي ماته شي رایاد ستا د خوږو شونډو لذت
ژوندی به راولاړ شم د لحد د سپین کفن نه
که ووینمه ستا د بنکلو سترگو اشارت
نصیب سره جدا کړو، جدایی مو ازلي وه
زه بیا هم یم ممنون ستا د وفا او شفقت
شکوه مه بوله هیڅکله د زړه دا خو خبري
که څه هم تل سوځېږمه په اور د فراق
ارمان می نه دي خپل د ژوندانه دا تېر کلونه
ما ځکلي سرې پیالې دي د رښتیني رفاقت

عشق

چي ستوري وي نوځاي مې پر اسمان منلی دی
چي گل وي نو منزل مې گلستان منلی دی

چي راځي په ناز، ناز په نيم کتو د عشق بلنه
پر سترگو مې هر ناز د خپل جانان منلی دی

چي سري شونډي راپوري او د زړه په شوق مې بنکل کړي
پر زړه مې بل د سره اور يو توفان منلی دی

د حسن شاپېری چي د تعظیم سر ورته ټيټ کړي
ما خپل بنکلی نگار د زړه سلطان منلی دی

په هر ځل بيا ديدن چي د وصال تنده ډېرېږي
وچ حلق ته مې سراب دلوي بيابان منلی دی

چي رب راته رښتيا کړه د وصال خواږه خوبونه
پر زړه مې عبادت د پاک سبحان منلی دی

چي خداي ورته بڅښلي هم بنکلا او هم وفا ده
تر داسي بنکلي يار مې سر قربان منلی دی

ډېوه چي مي د ژوند و تورو شپو ته سوه روښانه
پر ځان مي د خواږه جانان احسان منلی دی

په لوبو د وصال کي چي هرڅه راڅخه هېر شي
میں زړه مي د ميني هر فرمان منلی دی

په وينه او په خوب کي چي يې خيال راسره مل وي
تنها خوښ يم ما ترک د ټول جهان منلی دی

هر څو که نور جهان ته زما مينه لپونتوب وي
جنون د محبت مي د ځان شان منلی دی

له عشقه ناخبره که مي هر څو ملامت کړي
په عشق کي ما هر جبر د زمان منلی دی

که څوک راته د عشق د سود او زيان په باب څه وايي
د عشق په دې سودا کي ما تاوان منلی دی

نصیب چي له ازله زما په برخه محبت کړ
رښتيني عشق ما جز د خپل ايمان منلی دی

اشرف المخلوقات چي خدای انسان دی غوره کړي
د زړه د ميني وړ مي هر انسان منلی دی

د عشق د سوز بيان ته چي يې تل گوته په غاښ يم
لارښود د دي هنر مي ستر رحمان منلی دی

زاهد، شيخ او ملا که مي په ژبه نه پوهيږي
مومن زړه مي په مينه پاک قران منلی دی

د ميني په درياب کي چي ساحل وينم له ورايه
توفان مي پر کښتۍ خپل راروان منلی دی

ازاد چي يم د قوم، رنگ او مذهب له زنځيرونو
د ميني يو لوي کور مي کهکشان منلی دی

چيني ته رسي هغه چي پر ضد د جريان لامبي
ما هم ستونزمن سفر د خپل کاروان منلی دی

خوب

دا د سپين بدن لذت دی چې پر زړه مي هنگامه ده
د سرو شونډو حرارت دی چې پر زړه مي سره لمبه ده

غېږ په غېږ غاړه په غاړه
زمورږ قصي دي تر سهاره
په قصو يې نه مړېږيم چې د عشق قصه خوږه ده
د سرو شونډو حرارت دی چې پر زړه مي سره لمبه ده

دا زمورږ د جنت شپي دي
تر سبا پوري ميلي دي
هر ارمان د زړه پوره دی چې په غېږ کي مي پرته ده
د سرو شونډو حرارت دی چې پر زړه مي سره لمبه ده

بنکلی مخ يې بل خراغ دی
د جنت د گلو باغ دی
نن مي زړه د عشق بستر دی چې لېلا پکښي بيده ده
د سرو شونډو حرارت دی چې پر زړه مي سره لمبه ده

دوه مین زړونه ریږي
یو و بل ته هوسپري
آوازه د نېکمرغۍ مو پر اسمان باندي خپره ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

د مستۍ اوږدې شیبې دي
دا شیبې خومره خوږې دي
سره غوټۍ د سرو گلانو د شبنم په نم لنده ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

ناز د سترگو یې جارېم
په کتو یې نه مړېم
په کتو، کتو کي غرق سوم د توفان یوه خپه ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

د سپوږمۍ د مخ ریا ده
بېله سازه مو نخا ده
د آسمان د کنارو نه کښته سوي فرشته ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

افسانه د اسمانو ده
آوازه د زمانو ده
د شرابو له جنت نه د نشې ډکه پیاله ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

پټه خوله وايي بياراسه
د وصال د کټ د پاسه
دغه لنډ شعر بس نه دی د فاروق قصه اوږده ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

تنهائي

محفل کي د دوستانو یم خو بیا هم زه تنهائی یم
پر څنگ مې بنکلي ناسته زه د بل په تمنا یم
په سترگو اشاري کړي او په خوله څه راته وايي
زه ډوب خپلو فکرو کي د بل مخ په تماشا یم
شراب په پېمانو خورم ولي بیا هم زه خماریم
نشه ده رانه ورکه په کوم درد چې مبتلا یم
و کوم خواته روان یم، چېرته ځمه نه پوهېږم
زه گرځم په چمن کي که روان زه پر بېدیا یم
کلونه د ځوانۍ درومي په وړاندي بېله ځنډه
زه اوس هم د تېر ژوند د خاطر و سره لگیا یم
فقیر یم که امیر یم ماته هرڅه اوس یو شان دي
د شان او د شهرت سره زه بیا هم تل گدا یم
نن رسم د زمان که بدلول دي د یارانو
زه خپل د ثابت یار څخه غوښتونکی د وفا یم
په باغ کي د بنایست که غوړیدلي ډیر گلان دي
زه یو گل بویومه، یوي میني ته پیدا یم
نه ډار د سره دورځ او نه بیا هیله د جنت شته
زه خپل دورځي ژوند کي د جنت سره اشنا یم
دوستان چي مې خلوت ژوند ته د شور راوستل غواړي
و داسي بنو دوستانو ته خوتل زه په دوعا یم

بغاوت

په څنگ کي مي خالي پرته د ميو پېمانه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

غونښتل مي چي خالي کړم بې حسابه ډک جامونه
نېشې کي به ځان غرق کړم او د ځان سره غمونه
افسوس چي زما نه ورکه د ژوندون هره نېشه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

اي ژونده، اي تقدیره نور نو څه راڅخه غواړي
توتې، توتې، زخمي روح مي بيا کوم دورځ ته بيایي
په فکر کي دي جوړه نن بيا کومه بهانه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

برخليک سوغات راکړی نن د زهرو ډک يو جام دی
دا جبر د زمان دی چي زما په ضد مدام دی
افسوس چي بې تاثيره نن د زهرو دا پيالو ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

څوک وايي چي له بنو او بدو جوړه دا دنيا ده
په شپي پسي سهار او په تيارې پسي رڼا ده
يوازي زما ژوند د بدمرغيو سلسله ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

دا عزم دی چي وبه کړم اعلان د جنگ اسمان ته
اسمان ته، و خپل ځان ته او پاته ټول جهان ته
پر زړه مي پاريدلې د بلوا ستره خپه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

دا ستا د غرور قصر به د زړه په آه خراب کړم
و ظلم ته ستا تنده به په اوښکو خپل سپراب کړم
تر څو چي مي پر زړه ستا د جفا لمبه تازه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

فاروق ملامت نه کړئ که هر څو ډېر شکايت کړي
د خپل دورځي ژوند په هکله هر ځل حکايت کړي
د ژوند هره شپبه يې د غمونو افسانه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

پاخون

خپل روژه به په وصال د گلبدن ماتوم
وروستی ځل به توبه پر زکندن ماتوم
ما جانان د چمن سېل ته بللی دی نن
بنکلي يار ته به غنچه د نسترن ماتوم
د اغزو پر ځاي د ميني سره گلان لويوم
د پوالونه به پر خوا د شنه چمن ماتوم
که د يار د حسن باغ ته ور دننه شوم بيا
پر بلبل به بنديزونه د گلشن ماتوم
د جنت د ميو جام که مي و څنگ ته وي پروت
زه به تنده د خپل يار په بيا ديدن ماتوم
مسافر په بل هیواد کي ستا په هيله يم تل
پر خپل پنبو به پند زنجير د بل وطن ماتوم
راژوندی به کړم د ميني او وفا زور رواج
په زاړه رواج به نوی تمدن ماتوم
زه فاروق به د سکون پر ضد پاخون هڅوم
په غوغا به خاموشي د سپين کفن ماتوم

د هوس باران

خپل بي خوبه اوږدو شپو لره حساب جوړوم
ستا د بنكلي مخ ستايني ته كتاب جوړوم
يو باران د هوسونو مي پر زړه اوري بيا
نم، نم خاڅكي بي پر زړه باندي درياب جوړوم
مين زړه ته مي سالم فكر لارښود نه دې نور
ددي زړه نه پر سره اور باندي كباب جوړوم
پسله ډېره وخته لمانځو بيا كليزه د عشق
دي محفل ته بنې نغمې زه د رباب جوړوم
ستا د ناز پوره كول مي د زړه هيله وه تل
ستا د زهرو د پيالي څخه شراب جوړوم
ستا د پاره به زه راوړم يو ميليون سره گلان
پر سينې به دي اميل د سره گلاب جوړوم
كت د ميني به سنگار كړم په گلونو هر حل
ستا پر مخ به توري زلفي ډير په تاب جوړوم
خوشبويي د تورو زلفو دي هر گل خپروي
د گل پاڼو كي انځور ستا د شباب جوړوم
خوږې شونډي به دي وار، وار بنكلومه دا حل
ستا پر شونډو به سور رنگ د ميو ناب جوړوم

د خپل ژوند د تېروتنو درد مې اوس کړ احساس
پسله مرگه نوش دارو چي د سهراب جوړوم
د فاروق پر زړه تازه شوې ستا خوږې خاطرې
نوی شعر د زړي ميني په باب جوړوم

د وصال شپه

چي گل يې د گلاب نو د اغزونه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

راځه چي يوه شپه بيا تر سپوږمۍ لاندې سبا کړو
د ميني لار روښانه بيا د ستورو په رڼا کړو
ساقې چي يې شراب او پيمانو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

په زړه کي د ځنگله تازه وعده بيا د وفا کړو
په نيمه شپه اغاز دا خپل محفل بيا په نخاکړو
غاتول چي يې د زړه د سرو داغو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

په دې هيله چي پورته به جامونه د وصال کړم
باران د بنکلولو به نثار ستا تر جمال کړم
وصال ته چي راځي د اوږدو شپو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

په لوبو کي د ميني چي خپل ځان راڅخه هېر شي
مکان او زمان ورک شي، ټول جهان راڅخه هېر شي
چي سور اور يې د ميني نو لمبو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

د ناز او د حيا نه دي مخ سور لکه انار شي
د ميني وږمه راشي او پر زړه باندي بهار شي
د زړه د هېجان او رپېدو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

په خيال کي راسره يې که زه وينم او که بیده يم
ستا زلفي بويومه چي پروت ستا پر ځنگانه يم
د ميني د بستر د هوسو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

تحفه چي درته رب دا ټول بنايست د دې جهان کړ
دا ستا د ميني اور يې زما پر زړه هم جاويدان کړ
فاروق وايي د ميني د قصو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

تقدير

چي جانان رانه خفه دی خپل تقصير لتوم
پخلايني ته د يار نوی تدبير لتوم
خماري سترگي د يار په خوب او خيال کي لرم
پر خپل زړه يې تل د نازکتو تاثير لتوم
هيله من د معجزې د پېښېدو يمه تل
په هر ښکلي مخ کي اوس د يار تصوير لتوم
ما ليدلی دی د وېري ډک يو خوب برايي
په خپل زړه کي د دي نوي خوب تعبیر لتوم
که د زړه هيلي پوره نه شوي په ژوند کي زما
په هرڅه کي اوس گناه د خپل تقدير لتوم
جدايي او تنهائي کره خدای زما په نصيب
بیهوده ناکامه ژوند ته بل بهير لتوم
ما پيدا نه کره صحيح لاره د ژوند د سفر
تل د ژوند د قافلي نوی مسير لتوم
سرمي ټيټ نه شو هرگز په درنو ستونزو د ژوند
مغرور باز يم لوړي څوکي د پامير لتوم
زه فاروق غواړم و دوست ته د زړه حال ووايم
په دوستانو کي د ځان په شان زهير لتوم

زما يار

بي وفا که وفادار دی يار زما دی
بي گناه که گناه دار دی يار زما دی
بنايسته دی که بدرنگه زما خوښ دی
چي د زړونو طلبگار دی يار زما دی
که د سرو بښتيان يې سپين دي لکه واوړه
چي پر زړه يې نوبهار دی يار زما دی
که نوکر د هر غريب او بېنوا دی
چي په نورو کي سردار دی يار زما دی
په ظاهره که ښکاره لکه ملنگ دی
شاهانه چي يې دربار دی يار زما دی
د غريب سره که هر څو خوار وزار دی
چي ناميانو کي نامدار دی يار زما دی
و بدبين ته که په بده سترگه گوري
چي په ياريې اعتبار دی يار زما دی
که ملگري يې د گوتو په شمار دي
چي د دوست د زړه قرار دی يار زما دی

که تل ناست دی په محفل کي د ساقیانو
چي یې زړه پر سره انگار دی یار زما دی
که مسجد ته یې د تلو څه عزم نشته
چي د خدای تر لاري جار دی یار زما دی
که وهي تل د فلک سره ډغري
د الله چي منت بار دی یار زما دی
که شاهین غوندي مغرور پر آسمان گرځي
چي د خلکو خدمتگار دی یار زما دی
چي د وخت و تور بنامارته تسلیم نه شو
په اختر که سر په دار دی یار زما دی

ته چي راسره يې

ته چي راسره يې د دنيا خبري شه کوم
ژوند يوه شېبه ده د سبا خبري شه کوم
يو نظر د سترگو چي زما په لوري واروې
غرق يې په کتو شم د دريا خبري شه کوم
ما په عبادت د حقيقت لاره و نه موندل
خمه مېخانې ته د ملا خبري شه کوم
مينه مو رښتيا ده جدابي او بېلتون نه مني
زه چي مجنون نه يم د لېلا خبري شه کوم
ما ته د قسمت وېشونکي مينه را په برخه کړه
دومره چي بډاي يم د گدا خبري شه کوم
دا د اخلاص مزي دي چي مينه پرې ساتلې ده
يار چي وفادار وي د جفا خبري شه کوم
زه د خپل ژوندون مفهوم د لمر په شان ښکاره وينم
زه چي يم بينا د نابينا خبري شه کوم
هر شه چي تير شوي په گيلو، په ارمان نه ارزي
خم چي انتها ته د مبدا خبري شه کوم
هر شوک په هنداره کي دا خپل ظاهر صورت ويني
هر شه چي دروغ وي د رښتيا خبري شه کوم

بل مي پر زړه اور دی په ظاهره که خاموش بنکارم
پټه خوله گویا یم د غوغا خبري څه کوم
زه د ماهرويانو د توصيف نه لاس په سر شومه
بنکلی چي مي يار دی د بنکلا خبري څه کوم
زه په ترورېمي کي پټ رازونه د عالم وينم
خوښ یم په تياره کي د رڼا خبري څه کوم
ما په خپل خلوت کي د دنيا نه ځان بېغمه کړ
يار چي په خدا شي د ژړا خبري څه کوم
زما يوه بلنه ده د ميني او دوستۍ په باب
ټوله چي کانه شي د شنوا خبري څه کوم
زه په پښتو شعر د زړه حال بيانول غواړم
يار مي شعر ستايي د بل چا خبري څه کوم
زه فاروق يوازي د خپل يار مينه پر زړه لرم
دا د ژوند معنا ده بي معنا خبري څه کوم

خلوردیرش گلان

خه چي خو اشنا دگران وطن افغانستان په لور
وابه خلو قدم د زړه دميني د ارمان په لور
بيا به د تاريخ د كتاب پاني شاته واره وو
خو به شاشرف ته د ايران او د توران په لور
ماته به تياره كړو د لمرخرک د پلوشو په زور
دا به وي بلنه د وروري د هر افغان په لور
وبه ترو ملا د خفه زړونو پخلايني ته
دا پېغام به وليږو دلېري كهكشان په لور
مور به نوې جوړه كړو د ميني او صفا نړۍ
ستر توفان د ميني به روان كړو د انسان په لور
وايو به د شپي خواږه نكلونه تر سبا پوري
وبه گرځو بيا د درخانۍ او ادم خان په لور
خوك كه لا د ميني او وفا په قدر پوه نه وي
وابي ږوو پام د شيرينو او مومن خان په لور
بيا به گران وطن سيال دنړۍ د ملتونو كړو
خو به گړندي د پرمختگ د ستر كاروان په لور
دا د گلوبن، پكښي خلوردېرش رنگارنگ گلان
هر چيري چي يو خو د وطن جنت نښان په لور

تیت به کرو سرونه د ملالی سربندنی ته
خو به کندهار ته د میوند او ایوب خان په لور
یاد به د نامتو شاعر سید عبدالخالق کوو
خو به په ویاړ د احمدشاه او میرویس خان په لور
یو لاس کی به یوم او په بل لاس کی به کتاب واخلو
خو به د هلمند نه د نیمروز او د سیستان په لور
ولاړ به سو فراه ته بیا به تخت د رستم وگورو
خو د ملا عثمان او پیردونبال بابا د شان په لور
پرې به زنجیرونه د پردیو رواجونو کرو
ولاړ به سو جوین ته د زال او نریمان په لور
وبه گورو یو ځل د بنارونو ناوکی هرات
خو د میرداود نه د نامتو کوه غلتان په لور
یو نظر به واچوو تاریخ ته د غوریانو مور
خو به د بادغیس د تل نامتو چهل دختران په لور
شپه به میلمانه سو د زابل پر غپرتی خلکو
اوږد به کرو سفر د دراوت او د روزگان په لور
یو ځل به غزنی ته د سلطان محمود دربار ته خو
خو د فردوسی نه د نامتو ابوربحان په لور
غور به د سلام او د استاد دري موزیک ته سو
ولاړ به سو لوگر ته د بیلتون او بهایی جان په لور

شڼو هسکو درو د الیشنګ او الینگار ته ځو
ځو په مینه، مینه د لغمان او نورستان په لور
سترو مفکرو د ثریا ته به بل ژوند ورکړو
ځو به ننګرهار ته د شرق ستوري شاه امان په لور
مور به یو د بل د پاره، نه چي یو د بل پر ضد
وبه کړو زیارت ځو به د ستر فخر افغان په لور
ولاړ به درناوي ته د خدایي خدمتګارانو سو
دوي ته به خپل لاس په دو عا جګ کړو د اسمان په لور
وابه ورو نغمې او ترانې د ګران وطن په باب
ځو به په ورو، ورو د اول میر او ملنګ جان په لور
وابه ورو کڼر کي د سید جمال الدین پېغام
ولاړ به سو وردګ ته د غازي محمد جان خان په لور
ځو به پکتیا ته اتیونه به د سولي کړو
اورو غرنۍ سندرې، ځو د گل زمان په لور
یاد به په سندرو کي د خوست د غرو سرونه کړو
ځو د کاپیسا نه د تخار او د بغلان په لور
بیا به د بنمن تنبتي د واني او میرام شاه څخه
ځو به پکتیکا ته د شرنې د دامان په لور
ولاړ به سو مزار ته او زیارت به د روضي کوو
عزم د سفر به وي د بلخ او بدخشان په لور

خو د خوشحالی ورځي به تيري په پروان کي کړو
خو د گل غونډۍ د غوړيدلي ارغوان په لور
تنده د سفر به د سالنگ په اوبو ماته کړو
خو د داي کونډي نه د پنجشير او کوهستان په لور
بنار د غلغلې به راژوندی کړو په خيالونو کي
خو بندامير ته د بودا او د باميان په لور
بيا د قره قل او د قالينو بنکلي ملک ته خو
خو به بزکشی ته د فارياب او د جوزجان په لور
ولاړ به سو کندز ته حماسي به د غېرت واورو
خو به سرپل ته بيا د بنکلي سمنگان په لور
جوړ به کړو اشنا کابل د ميني او بنکلا يو بنار
خو به په ډير شوق د عاشقان او عارفان په لور
واوره د فاروق خبره، بس ده پرديسي اشنا
خو د بنارنو نه د قرغي او پغمان په لور

يوه شپه

چي زړه دي رانه وړی نو یاري راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

تر سپيني سپوږمۍ لاندي به پراته يو خوا په خوا کي
هر څه به زموږ هېر وي يو د بل په تماشا کي
د ناز په مړوکتو مهرباني راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

د يو بل پر ستايني به بنياد خپله قصه کړو
خوږي نغمي د ميني او وفا به زمزمه کړو
د زړه د صميميت څخه دوستي راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

هر لورته په ځنگله کي به د نيمي شپې چوپتيا وي
دوه زړونه به بې صبره د وصال په تمنا وي
تل پاته جاويدانه عاشقي راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

د يو بل ننداره به کړو د ستورو په رڼا کي
يو بل ته به خوله ورکړو په نڅا او په گډا کي
په ناز، نازبنکلولو کي سيالي راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

د عشق دغه محفل به مو جاري تر سپين سبا وي
يوه شپه به د ميني د خوبنۍ او د خدا وي
يو ځل رسم او رواج د شرابي راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

سهار به سره گلونه ستا وپينو ته زه کتار کړم
ستا زلفي، ستا سينه به په گلونو زه سينگار کړم
پتنگ چي ستا د مخ يم خواخوږي راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

زما او ستا په مينه کي به ځاي د جفا نه وي
صادقه مينان به تر مور نور پر دنيا نه وي
قولونه، قسمونه باوري راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

فاروق خو به تل وکړي ستا د حسن تعريفونه
صفت ته به دي جوړ کړي تل خواږه، خواږه شعرونه
راځه په پښتو ژبه شاعري راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره ميخوري راسره وکړه

د نوي کال دوعا

غواړو خوښي او خوشحالي د هر افغان پر جبين

وايو الهي امين

نوي گلونه، نوي کال، نوي بهار غواړو

نوي گلزار غواړو

نېکمرغه کال دي شي د ټولو زخمي زړونو تسکين

وايو الهي امين

د نوي کال سره هيوادته سرلوړي غواړو

ورکه نېستي غواړو

خدایه قوت راکړي چي ولاړ سو پر دي لاره متين

وايو الهي امين

افغان ولس لره پاک ربه سعادت غواړو

ملي وحدت غواړو

خدایه نصیب مو کړي پر ژوند نوي باور او يقين

وايو الهي امين

د افغان ستوری بیا ځلانده پر اسمان غواړو
کوریې ودان غواړو
خدایه را وویني پر جگو غرو پرواز د شاهین
وایو الهی امین

له پاکه ربه وطن والو ته عزت غواړو
شان او شوکت غواړو
د وطن والو وپشل نه غواړو پر تور او پر سپین
وایو الهی امین

خدایه د پلار د شفقت لویه دنیا غواړو
د موردو دعا غواړو
د گراني خور سترګې دي نه وینی خپل وړونه غمګین
وایو الهی امین

ستاله درباره هر ماشوم لره خدا غواړو
رنگین سبا غواړو
اوبنګي دي نه راځي پر مخ د دې معصوم نازنین
وایو الهی امین

نن د مین زرونو پوره ټول ارمانونه غواړو
ورک یې غمونه غواړو
ژوندون یې غواړو د نوروز په سرو گلونو رنگین
وايو الهي امين

نیت د خدمت مو وکړ خدایه لور همت غواړو
ننگ او غېرت غواړو
د نن په شان مه کړي هیڅکله د فاروق زړه حزين
وايو الهي امين

د پوهني رابلل

د مړو ژبو نه به بېرته راژوندي شي
که پښتون په پښتو ژبه لوست ليکل کړي
ناپوهی که پښتانه سحر و جادو کړه
پښتو ژبه د دي سحر ماتول کړي
د خوشحال روح به هيڅ وخت خوشحاله نه شي
که ناپوه د ده په توره نازيدل کړي
چي ناپوه په خپل ملت او ولس وياړي
په خپل جهل د هغوي شرمېدل کړي
خوار افغان ولس به هله سره يو شي
چي وگړي يې پوهني سره مل کړي
نېکمرغي به د پښتون پر کور مېلمه شي
خپل هيواد ته که د پوهي راوستل کړي
کامراني د خپل ولس چي يې ارمان وي
زړه ژوند ته نوښتونه رابلل کړي
چي يې مينه د افغان وي په سينه کي
په پښتو به د پوهني خپرول کړي
فاروق شعرليکي هر څو که شاعر نه دی
په دي ډول درد د زړه اظهارول کړي

نیمه شپه

نیمه شپه ده نم، نم د باران دی
راپه یاد می بیا بنکلی جانان دی
خاموشي ده، خلوت، تنهایی ده
پردی ملک، پردیسی، بیکسی ده
خکه بل پر زره اور د هجران دی
راپه یاد می بیا بنکلی جانان دی
پر نری می خیره تاریکی ده
رانه ورکه د ژوند نیکمرغی ده
زما نه هپر هم مکان هم زمان دی
راپه یاد می بیا بنکلی جانان دی
نه آشنا، نه می دوست، نه می یارسته
نه موسکا، نه خندا د دلدارسته
بپله یاره جنت تنگ زندان دی
راپه یاد می بیا بنکلی جانان دی
نسته خواته می بنکلی خوانان نور
د دوستی پر ډپوې پتنگان نور
پاته ژوند می د غم یو داستان دی
راپه یاد می بیا بنکلی جانان دی

زه به څه له اسمانه گيله كړم
هېر به زه د ژوند كومه قصه كړم
په كنگل او بنكو بار مي گربوان دى
راپه ياد مي بيا بنكلي جانان دى
هم مي پېل د ژوند په ژړا سو
هم مي تگ په ژړا له دنيا سو
ډير په ځنډه مي اجل را روان دى
راپه ياد مي بيا بنكلي جانان دى
دا جهان چي پر ظلم ودان دى
څه باور چي عادل بل جهان دى
زما د مينې د هيلو كور وړان دى
راپه ياد مي بيا بنكلي جانان دى

شني سترگي

ستا بنکلي شني سترگي نن خيال د زړو د بنکار لري
تور بانوگان يې زما پر زړه د خنجر وار لري
په مستو سترگو کي دي مست توفان د ميني بنکاري
هره خپه يې د زخمي زړونو قرار لري
ستا خماري سترگو ته مخامخ کتلاي نه شم
هر يو نظر يې سوخیده د سره انگار لري
د ميني ډک نظر دي لطف او نوازش اوروي
يو تود نسيم مراو و غنچو ته د سهار لري
چي ستا د سترگو د ليندۍ غشي په زړه کي لري
په وينو لژند تل د زړه پر سر پرهار لري
چي ستا د سترگو د نېشې نه نېشه سوی يو ځل
د خم و خنگ ته ناست خپل ټوله ژوند خمار لري
که هر معصوم زړه کړې بيمار په يو نظر د سترگو
پټ پټ کتل دي بيا علاج د هر بيمار لري
چي شهلا سترگو يې جادو کړم نو تعجب نه کوم
چي بې شماره عاشقان هغه نگار لري
ستا بنکلو شنو سترگو چي رنگ د شنه اسمان اخستی
ژور رازونه يې و زړونو ته بهار لري
پري که بنکلي ده خو سترگي د جانان نه لري
نه بې منم که هر څو گل غوندي رخسار لري

وروستی هیله

مرور یاره نن پخلا راسه
د مرگ بستر ته په دوعا راسه
که مي ناروغه تن علاج نه لري
ناجوړي روح ته مي شفا راسه
نن مي اجل پر دروازه ولاړ دی
ته مي علاج ته مسيحا راسه
بېگانگي دي په کلو اوږده سوه
نن پردې مه اوسه اشنا راسه
زه شکایت ستا د جفا نه کوم
ته هم گيلې پرېږده رضا راسه
تا چي زموږ د ميني راز پتوی
اوس چي مو مينه ده رسوا راسه
زه خو وایم تر اخري سلگيو
د پاکي ميني تمنا راسه
ستا پرسرو شونډو موسکابنه ايسېده
خپر دی نن هم په خدا راسه
په درناوي د هغو بنو خاطر و
دومره چي راغلې يوځل بيا راسه

که وروستی دیدن په ژوند ونه سو
په بل ژوندون کي زما پر خوا راسه
چي دي هجران د اور لمبه شوه ماته
اوس مي د مرگ په تماشا راسه
سترگي مي وتره په خپلو لاسو
د قبر خوا ته په ژړا راسه

خوار ماشوم

ولاړ دی په کوڅه کې معصوم طفل د افغان
غمگین مخ کې یې نقش دي ټول غمونه د جهان
یخني یې لړزوي، دده پښې لوڅي، سر برینډ
د سترگو نه رواني تودي اوبنګي پر گریوان
و مخ ته یې پتنوس د بولاني پروت پر سپک دی
د کور د خرڅ گټل گڼي د خپل زړګي ارمان
ولاړه پر لنده محکمه کېږدي د خوار ماشوم ده
قصورونه جوړوي بل خوا شپږپور کې زورگويان
د خوار ماشوم د پلار په وینورنگ شوه ټوله محکمه
لعنت پر داسې قصر چې پر وینو وي ودان
ظالمو حاکمانو د غریب خونه کره ورانه
پاک رب دي نو پخپله کړي د ظلم کور وېران
گیله زموږ د خلکو ده د سترو هیوادو نه
چې بیا یې پر قدرت کره شرمیدلي رهبران
لا اوس یې هم منگولي دي زموږ په زړو کې بنځي
له درده مو لذت اخلي زاړه قوماندانان
چې روح یې وي ناجوړی، په زړه توراو په تن زوړ شي
نو ځکه د کافر په نوم شهید کړي مسلمان

پخوا مو رابللي که جرگي تل د مشرانو
افسوس چي اوس سبب دي د نفاق زموږ مشران
چي کله هم افغان د پرمختگ په لور قدم ږدي
د دي لاري شي خنډ يو شمير بې دينه ملايان
ستا ځاي کنج د مسجد او ستا توبه بايد بار بار واي
بې غرق په گناهونو بيا هم هيڅ نه بې پښيمان
که گور ته دي هم وړلاي نو همدا ثروت دي بس و
د چور د اشتها ثاني دي نشته پر جهان
تپوس د تاريخي مو توره شپه نوره تياره کړه
وژونکي د ملت مو شوه ملي قهرمانان
تباري پسي تياره شوه دا به جبر د تقدير وي
حاکم کړ د ډبري عصر بيا پر موږ زمان

پردي يار

د سپوږمۍ د منځ رڼا ده
که د يار د منځ بنکلا ده
د اسمان د کنارو نه
پلوشه د سپين سبا ده
طلبگار يې په کلو وم
انتظار يې په شپو شپو وم
مهربانه چي مي يار دی
دا زما د زړه دوعا ده
په مذهب که بېگانه ده
په پاکۍ لکه بنسبنه ده
غوره کړي زما زړه ده
ناروا ده که روا ده
سزاواره د صفت ده
زما د زړه د محبت ده
دا که خپله که پردې ده
مېلمنه پر زړه زما ده

بنکلی مخ پت په حجاب دی
که د زلفو تور نقاب دی
پرسپین مخ سایه د زلفو
نن د لیري هوږدا ده
مسافر د پردي بنار سوم
نن پردیس د کوم دیار سوم
اوس همدغه پردې مینه
زما و زړه ته تسلا ده
بېگانه وطن مي خپل سو
خپل وطن پردی د بل سو
په ظاهره که زه خاندم
په خندا کي مي ژړا ده
که دا بنار د شنو ځنگلودی
د مېلو او هنگامو دی
د خاپوڅو د هیواد نه
جدایي لویه جزا ده
پردی یار وای خو وطن وای
زموږ وطن بنکلی چمن وای
نن د زړه د حال بیان ته
د فاروق ژبه گویا ده

د اشنا ياد

په غمجن زړه بڼکلی مخ د خپل نگار هېروم
نه هېرېرېي که هر خو يې ډېر په زيار هېروم

که تقدير د خپلي ميني نه جدا کړم نن
مسافر يې پر بنارونو د دنيا کړم نن
په افسوس د فراه رود د سيند کنار هېروم
نه هېرېرېي که هر خو يې ډير په زيار هېروم

که هر خو د اوکرائين بنارونه بڼکلي دي
په شعرونو او سندرو کي ستايلي دي
د کابل په ياد بڼکلا د پردي بناړ هېروم
نه هېرېرېي که هر خو يې ډير په زيار هېروم

که هر خومره د خارکف نجوني نامداري دي
په بنايست کي بې مثال حسن داري دي
زه به څنگه بڼکلي سترگي د خپل يار هېروم
نه هېرېرېي که هر خو يې ډير په زيار هېروم

که تياتر، سينما او که پارکونه دي
که دا جگي ودانی، بنکلي کورونه دي
ټول په فکر د خپل باغ د سپين چنار هېروم
نه هېريري که هرڅو يې ډير په زيار هېروم

زه پر زړه باندي د يار خوږې قصې لرم
د خدا او ميني ډکي خاطرې لرم
تش په ياد يې ټول غمونه د روزگار هېروم
نه هېريري که هرڅو يې ډير په زيار هېروم

که مرگ زما په نصيب پرته له ديدنه سي
خپل يار غواړم تر څو روح جدا له تنه سي
په ورو، ورو هيله په ژوند د بيا ديدار هېروم
نه هېريري که هرڅو يې ډير په زيار هېروم

زه فاروق د خپل تقدير سره په جنگ يم
د فلک د ناځوانی څخه په پتنگ يم
د برخليک څخه گيلي کرار، کرار هېروم
نه هېريري که هرڅو يې ډير په زيار هېروم

د زلفوياد

د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي بنکل کړه
وږمه سه د پسرلي او د سبا سره مي بنکل کړه

خپه دي ځان نيولی دا خو هسي بهانه ده
که څه هم ملامت نه يم زما نه دي گيله ده
يوځل سه مهربانه او خندا سره مي بنکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي بنکل کړه

د ژوند شپي په تيارې او تنهائي کي تېرومه
خوږې قصې د مينې دي په وار، وار، وار يادومه
سپوږمۍ د شنه اسمان سه او رڼا سره مي بنکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي بنکل کړه

پر زړه باندي مي تل ستا د وصال هيله پرته ده
احساس د تود بدن دي زما پر زړه د اور لمبه ده
د وصل د هوس او تمنا سره مي بنکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي بنکل کړه

راځه چي يو ځل بيا د وعدې ځای ته سو پر لاره
د سيند څپو ته کښينو لاس تر لاس، غاړه په غاړه
د سيند د ترنم او د نوا سره مي بنکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي بنکل کړه

چي ستا د زلفو بوي راته د باغ هر گل تحفه کړي
پر مخ باندي مي ستا د خپرو زلفو ياد تازه کړي
د زړه د محبت او د صفا سره مي بنکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي بنکل کړه

د ميني ډک نظر دي د شرابو پېمانه ده
د څکلو لېونۍ هيله يې زما پر زړه پرته ده
د ميني د شرابو د مينا سره مي بنکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي بنکل کړه

اي کاشکي د ژوندون خوږي شپې بېرته تکرار شي
يو ځل مي په نصيب بيا ستا د بنکلي مخ ديدار شي
فاروق وايي د سترگو د بنکلا سره مي بنکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي بنکل کړه

د زړه احساس

زما د احساس سره نن خم، خم شرابونه بنايي
سرکښه روح ته مي د زهرو ډک جامونه بنايي
که ستا د زلفو سره سور گل د گلاب ښه ايسي
زما اسارت ته د دې زلفو کمندونه بنايي
چي بيهوده مي عبادت ستا په مسجد کي کوي
زما عبادت لره اوس نوي محرابونه بنايي
ما چي منلې عمر قيد سزا په مينه کي ده
د زولنو سره مي نوي زنځيرونه بنايي
چي ستا د سترگو افسون هر ځل راته نوي ښکاري
د دې افسون سره هر ځل نوي دامونه بنايي
ستا د جفا زاړه دردونه مي نور نه زوروي
د زخمي زړه سره مي نوي پرهاړونه بنايي
که ستا شونډان د مچولو ستر هوس پاروي
زما وچو شونډو ته چاودلي سره داغونه بنايي
ستا د ښکلا سره هر ځل د زړه گتيل ښه وايي
ماته هر ځل د زړه بايلل، نوي غمونه بنايي
ته که په پتو سترگو هرڅه د پردو ښه گڼي
زما سره خپل د پښتنو ښکلي دودونه بنايي
تا که تېر هېر کره، نوي ژوند، نوي ياران لټوي
زما د نصيب سره د ژوند زاړه يادونه بنايي

گل ته

اي د سهار گله خوله دي ډکه د خدا ده
ستا خدا چي گورم زما هېر خپله ژړا ده
ژوند دي دی يوه خوله خنډيده خو بيا هم خاندې
ستا خدا مي ژوند ته نوې هېله د سبا ده
بس دی نور به نه کړم شکايت د خپل نصيب څخه
څه چي وي برخليک پر هغه تل زما رضا ده
بيا د نوي پېل ولولي پر زړه ژوندی لرم
ستا د بنکلي مخ نه زما د ژوند تياره رڼا ده
ستا خوشبويي تل په يادوي د يار د زلفو بوي
ستا ليدو ته تېري دي مجنون دی که لېلا ده
ستا پر بنکلي مخ د محبت جهان انځور بنکاري
ستا نه جارېدل د هر بلبل د زړه وېنا ده
نه به شي هېڅ سترې ستا د مينې په اظهار بلبل
خېر که بې مينه پر دا ټول جهان رسوا ده
ستا په لنډو پاڼو کي پروت ناز د سرو شونډانو دی
ستا نوازش تل د هر مين زړه تمنا ده
ته بنکلی سوغات د لوړ قدرت بې عاشقانو ته
ستا په رنگ کي ټوله د ځوانی ټوله بنکلا ده
ته چي مين زړونو ته د مينې پېغام وړونکی بې
وايه زما يار ته د فاروق مينه رښتيا ده

نوې زړه مينه

زړه مي ولي د کوگل خخه روان دی بيا
نن د تيري، زړې ميني په ارمان دی بيا
چي پر زړه مي اور د ميني اوس خاموش و قريب
بلېدونکی مي پر زړه اور دهجران دی بيا
وخت طبيب و پرهارونه يې د زړه رغول
نيم جوړشوی زړه مي ولي خون چکان دی بيا
سترگي وچي سوي، د اوبنکو ذېرمي تشي ورو، ورو
سېل د اوبنکو مي جاري نن پر گربوان دي بيا
آوازه د بياراتلو يې پر هر لور ده خپره
پخليني ته مي زړه ډير ناتوان دی بيا
که هر ځلي په خپل هوډ کي بريالی نهوم زه
نن د عزم د کلکوالي امتحان دی بيا
چي د سترگو د جادو مقابله نشم کړاي
ما ترک کړی بنار په لور د بيابان دی بيا
ما ويل په زړه کي نشته د دوستۍ څه احساس
نن څه وشوه چي زور يار مي دومره گران دی بيا
په تياره ژوند کي مي څرک د روښنايي شو محسوس
منخ يې ستوری ځلیدونکی پر اسمان دی بيا

پر بنکلا بیې د کلونو څه اثر نه دی پروت
نازنین مخ بیې نن گل د گلستان دی بیا
زړه می بیا د عشق د اور سره نن لوبی کوی
ډاډمن زړه می دوه زړه توب ته خپل حېران دی بیا
ما منلی ده چې زړه ته ډېره گرانه وه تل
نو می ولی نن زړگی دومره پرېشان دی بیا
شاهین زړه بیا لوړ پرواز لره چمتو وینم نن
خوځیدونکی چې پر خوا د کهکشان دی بیا
که فاروق ویل د عشق څخه توبه ده زما
رښتیا نه وایې عاشق د تل په شان دی بیا

د بڼکلي مخ ارمان

دا ستا د بڼکلي مخ د بيا ليدو يم هيله من
زموږ د بې سهاره اوږدو شپو يم ارمان جن
دا خوب ستا پر سينه ؤ که بیده وم په جنت کي
چي وينښ شوم نو مي وليد بل جهان بل تمدن
که ژوند مو يو ځل نه وای، ورپسي وای بل ژوندون
په دين به د هندو وای که يقين وای د دیدن
دا تور کميس دي بڼي ټول بنايست د سپين بدن
و گل ته ورکوي ژوند که وي نقش ستا پر لمن
عطرونه د جنت لري بوي ستا د تورو زلفو
د مخ خڅه دي رنگ اخلي سنبل او ياسمن
د سرو ميو پيالې لري رنگ ستا د سرو شونډانو
د گل پاڼه تمثيل کړي دغه ستا نازک بدن
روزگار بدلوي هرڅه که حاضر که مستقبل وي
ستا مينه يوشان پاته ده پرون و او که نن
پتنگ که په خاموشه خوله قربان کړ ځان له ميني
د زړه د عشق فرياد کړي هر بورا د دې چمن
هرڅو که مي هجران بيایي ورو، ورو د مرگ په لوري
زما مينه ده ژوندې که مي په تن وي سپين کفن

جادو

پتي اشاري مي ستا په سترگو کي ليدلي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

وينم شاوخوا دي زړه بايللي حريفان گرځي
سون ته چمتو زړونه پتنگان گرځي

خومره عاشقان دي نن محفل ته رابللي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

تېر قولونه څه سوه چي نن بيا نوي وعدي کوي
چا ته قسم خوري چا ته بهاني کوي

هري خوا وعدو دي خومره زړونه زورولي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

دا منم چي رنگ د خيالي بنکلو شاپيرو لري
هر چيري شهرت د افسانو لري

بيا دي سره گلان په تورو زلفو کي ټومبلي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

غواړي د هر چا، خو په رښتيا د هيچا نه وسې
دوست، خو په دوستۍ کي بېگانه وسې
ډېر معصوم ځوانان دي په لمبو د عشق سيڅلي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

پوه يم چي په زړه کي ته ما خپل نوبتي ښکار گڼي
دام ننوتو ته مي تيار گڼي
خداي چي کومي چاري دي دې دام ته سنجولي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

ما به جادو نه کړې که بلنه د بستر را کړې
خوله په کرشمو په ډېر هنر را کړې
زما زارۍ که تا په خپلو هيلو کي شمېرلي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

زه د خپل نگار نه تل ژوندې پاته ياري غواړم
زړه چي ورکوم د زړه دوستي غواړم
دا مي د زړه نه ستړي کېدونکي هلي ځلي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

يار

يار مي د سرو گلو غنچه ده
د محبت خوږه قصه ده
د ښکلو نجونو په ټولگۍ کي
بېله سنگاره ښايسته ده

بېلگه د ميني او وفا ده
توده وږمه د سپين سبا ده
د ښکلو سترگو هر نظريې
ژوند ته روښانه پلوشه ده

خدایي سوغات د اسمانو ده
سپينه سپوږمۍ د نيمو شپو ده
د دي نړۍ په ستر انځور کي
د جنتونو فرشته ده

د جگو ونو په کتار کي
د سرو گلونو په کنار کي
پټ د پرديو له نظره
هر مازديگر زموږ وعده ده

نم، نم باران وي لمرلوږده وي
د طبيعت هرڅه تازه وي
د خوږ وصال د هوس خيال يې
زما پر زړه د اور لمبه ده

شونډي چي خولې ته رانږدې کړي
ورکي مي ټولي اندېښنې کړي
د سرو گلونو په بستر کي
د وصال شپه لنډه شپه ده

پر زړه ژوندي بيا خوشحالي ده
ژوند ته راغلي نېکمرغي ده
د مين زړونو په محفل کي
يار د رباب مسته نغمه ده

د مين هر ديدن خونبي ده
نېشه د ميني ابدې ده
وېره چي دابه خوب او خيال وي
د فاروق زړه ته وسوسه ده

چي زړه مين نه وي

چي زړه مين نه وي لېلا څه کوي
د لېونتوب د ژوند دنيا څه کوي
چي پرزيارت د ملاعثمان ملنگ وي
د پيردونبال بابا دوعا څه کوي
چي د جفا په اور سپڅلي نه وي
قول د ميني او وفا څه کوي
چي يې د زلفو په دام نه کنسپوزي
هغه مجنون نه وي صحرا څه کوي
چي د شرابو جام يې څکلي نه وي
د تل نېشې لويه گناه څه کوي
چي يې د شونډو اورلمس کړي نه وي
تازه داغونه د جفا څه کوي
چي نيمه شپه د يار ديدن ته نه ځي
نو د سپوږمۍ د مخ رڼا څه کوي
چي د نرگس پر مخ شبنم نه وينې
هغه د گل د مخ بڼکلا څه کوي
چي يې زده کړې د عشق ژبه نه وي
د مين زرونو تمنا څه کوي

چي بي په ژوند کي گل پاللی نه وي
بيا د بلبل د زړه غوغا څه کوي
چي له ازله بي هجران نصيب وي
د خپل برخليک سره دعوا څه کوي
چي فاروق زړه په داسي درد اخته کړ
د بي درمانه درد دوا څه کوي

مازديگر

بيايي د گلونو تاج په سر دی
شپه مو د اختر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
کله چي په مينه راته گوري
مينه د دلبر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
بيا يې آوازه پر اسمانو ده
شان يې بحرو بر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
سره پياله د ميو راته راکړي
خوند يې لب شکر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
توره تياره بس، وار د سبا دی
نوی ژوند سهر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
سره غوتی د گلو وغوربړي
حوره د کوثر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي

بيا يې د پري سنگار په ځان دی
ناز کوي هنر سره راځي
بنکلې مازديگر سره راځي
ستورو او سپوږمۍ ته حاجت نه شته
يار مي نن دلمر سره راځي
بنکلې مازديگر سره راځي
مینه مي جنون زه چي مجنون يم
نن ليلا ابتر سره راځي
بنکلې مازديگر سره راځي
عشق مي پر زړگي توفان د نوح دی
موج يې سمندر سره راځي
بنکلې مازديگر سره راځي
شونډي يې موسکا، سترگي يې ناز کړي
ناز د نازپور سره راځي
بنکلې مازديگر سره راځي

د ميني باغ

که باغ د ميني جوړ سو زه بلبل ورته راوړم
گلونه دري، خلور زه د سنبل ورته راوړم
که ووينم کوچۍ اشنا د لويو غرو په منځ کي
يو تور زري کميس زه د کابل ورته راوړم
که يو ځاي سره ولاړ شو د فراه لرغوني بنا ته
ميلي او خوشحالي د باغ پل ورته راوړم
که يار مي پر ياري پنبېمانه نشي، وفادار وي
د زړه پرسر سور اوږد ميني بل ورته راوړم
که ووايي راټيټ کړه د لړکوه د غرو سرونه
لړکوه څه چي دا زړه د خپل کوگل ورته راوړم
که زما غيږي ته راسي او نڅا مو تر سبا سي
سازونه رنگارنگ د ټول محفل ورته راوړم
که زما پر ځنگانه باندي سر کښيږدي او بيده سي
خواږه، خواږه خوبونه به زه تل ورته راوړم
که ژر، ژر مو د دوو مينو زړونو ملاقات وي
يو شعر د فاروق خو به هر ځل ورته راوړم

د گلو موسم

د گلو په موسم کي چي دلدار راسره نه و
گل نه و، بهار نه و چي نگار راسره نه و

د ميني آرزو مي وه برباده، اشنا نه و
د دې دنيا د ژونده وم ناباده، اشنا نه و
د شپې په تروپمي کي وم سهار راسره نه و
گل نه و، بهار نه و چي نگار راسره نه و

وفا مي پېژانده، بي وفايي راته پردی وه
اشنا مي پېژانده، نا اشنايي راته پردی وه
په ژوند د داسي ورځي انتظار راسره نه و
گل نه و، بهار نه و چي نگار راسره نه و

د يار د بې مثالې حسن زه داسي مجذوب وم
د ميني او وصال په هوسونو کي غرق ډوب وم
د يار په يارانه کي چي اغيار راسره نه و
گل نه و، بهار نه و چي نگار راسره نه و

پتنگ چي سوځيده شمع هم سوځيده لمبه شوه
بورا په ژرديدو شو ځكه مړاوي يې غنچه شوه
هرڅه وه خو هيڅ نه وه چي مي يار راسره نه و
گل نه و، بهار نه و چي نگار راسره نه و

د سترگو افسون

زما د مینې جهان د حسن لمر وړی دی
زما نه یې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

د اسمان سپینه سپوږمې
زما د خیال ناوکې
د افسانو شاپېرې
خوږو شونډانو یې خوند د نېشکر وړی دی
زما نه یې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

زما درد دوا نه لري
چي یار وفا نه لري
د عشق پروا نه لري
د پېغلتوب غرور یې شان د خېبر وړی دی
زما نه یې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

اوس به ژرپرېم مدام
دا مي د ميني انجام
چي ستا د در شوم غلام
بيايې د زړونو نېكارته باز د سپين غر وړی دی
زما نه يې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

د تورو سترگو افسون
كړم آواره او مجنون
ورك مي آرام د ژوندون
په خپل بشر يې عقل د ټول بشر وړی دی
زما نه يې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

زلفي په ناز جوړوي
زړه د عاشق نازوي
اور د هوس بلوي
د وصال لوبو ته يې د عشق بستر وړی دی
زما نه يې روح و روان په ډېر هنر وړی دی
فاروق د يار كړي صفت
بيان د زړه محبت
د عشق د راز حكايت
د يار ستايلو ته يې د شعر دفتر وړی دی
زما نه يې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

په تېر پسي ارمان

عجب بڼکلی دوران و، ځواني وه
هري خواته خدا، خوشحالي وه
درناوي تل د پلار او د مور وه
پاملرنه د ورور پر خپل خور وه
اتحاد، اتفاق، نېکمرغي وه
هري خواته خدا، خوشحالي وه
تل پر ځاي د مشرانو حرمت و
پر کشرانو د دوي شفقت و
يو و بل ته يې مرسته جاري وه
هري خواته خدا، خوشحالي وه
بڼځه ننگ او ناموس د افغان وه
شرم نه وه مېرمنه مو شان وه
محبت و، خپلوي وه، دوستي وه
هري خواته خدا، خوشحالي وه
څنگ پر څنگ مو په کار کي ځوانان وه
بڼکلي پېغلی که بڼکلي زلميان وه
زړونه پاک وه د ژوند ساده گي وه
هري خواته خدا، خوشحالي وه

د تعليم خاوندان قدرمن وه
سرلوړي او غرور د وطن وه
که هرڅو غريبې وه، خواري وه
هرې خواته خدا، خوشحالي وه
عقيده وه، مسجد و، ملا و
سوله ايزه ژوندون شاوخوا و
د ملا عقيده باوري وه
هرې خواته خدا، خوشحالي وه
د يوه دوست پر بل باندي پام و
و يو بل ته د زړه احترام و
رفاقت، صداقت، خواخوږي وه
هرې خواته خدا، خوشحالي وه
په چهره که څوک تور او که سپين و
فرق يې نه و عزيز نازنين و
ميلمستيا وه، موسکا وه، خونبېي وه
هرې خواته خدا، خوشحالي وه
هر يو ځوان به ډاډه پر خپل ځان و
سر و مال به تر مينې قربان و
خبر که څنگ ته رقيب و، سيالي وه
هرې خواته خدا، خوشحالي وه

د ځوانانو محفل به رنگين و
هر يو ځوان مو په خير د شاهين و
بې شرابو مستي، بيخودي وه
هري خواته خدا، خوشحالي وه
لوړ تر هرڅه مقام د انسان و
که کافر و که خپل مسلمان و
هره هيله د زړه انساني وه
هري خواته خدا، خوشحالي وه
يا د اوس نه پرځاي شکايت دی
يا د تېرو ارمان تش عادت دی
يا يو خيال د فاروق زندگي وه
هري خواته خدا، خوشحالي وه

مور

ستا د الله هو ريغ په غوږو کي هميشه لرم
ستا په قدمو کي موري زه خپله کعبه لرم
شپې، شپې نارامه خوب دي ورک زما له لاسه و
اوس دي خوشحالی کي د خپل ژوند هيله پوره لرم
خومره به په شوق پسله درسو نو ستا پر خوا راتلم
ستا د تناره د ډوډۍ خوند اوس هم پر خوله لرم
تل را يادومه ستا کيسې، خوږې خبرې مور
ستا د خدمت ټينگه اراده پر زړه پرته لرم
خداي دي مي بيا وړ ستا د لاسو د بنکلولو کړي
خپل د ژوند تيارې ته ستا هر پند بله ډيوه لرم
دابه مي تقدير و چي پردېس د بل وطن يم مور
بس د خپل نصيب خخه همدا يوه گيله لرم
ډير د ژوند کلونه د ديدن په انتظار تېر سوه
بيا د نه ليدو وېره پر زړه باندي درنه لرم
ستا نه که يم لېرې، ستا دوعا راسره مل وي تل
ستا ناروغه ځان لره نن لويه اندېښنه لرم

مورته

ستا صفت به زه پر کوم کلام بنياد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

ستا د زړه مينه يو بحر، بې اغازه بې انجامه
ستا مقام د لړکو غردی چي اوچت دی تر اسمانه
بل خراغ د خپل ژوندون به ستا وصيت او ستا ارشاد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري لاس دي زما پرسر و، ستا ونازته وم محتاجه
ستا د پاک لاس نوازش مي هرگز نه وزي د ياده
زه به تل ستا لارښووني د ژوند کړونو ته نهاد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري دامی خیال کي نه وه چي له تانه به جدا شم
ته به نه بې، زه به تل پاته يتيم پر دې دنيا شم
زه به نن په ژړا پورته د خپل خوږ زرگي فرياد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

وروستی شېبې د ژوند کي چي دي پاس پرتندي بڼکل کړم
اخري وصيت دي دا و چي نېکي د لاري مل کړم
کاشکي زه په خپل کردار اوس پوره ستا د زړه مراد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري ستا و قدمو ته به تل زموږ زړونه پراته وي
جاويدان به ستا پر قبر د غاټول گلونه شنه وي
بېله تانه به اوس څنگه خپل ناکامه جهان بناد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري وې غريب پروره، مظلومان دي نازول تل
فقيران که بډايان وه، تا به يو شان يادول تل
ستا د ميني جهانونه به په ميني خپل اباد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري رب ته دي لاس پورته تل و موږ ته په دوعا وې
ته د خپلو اولادونو د ثمر په تمنا وي
ستا د ميني بل خراغ به رهنما د خپل اولاد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

هره ورخ د بنوونځۍ نه زما تلوار د کور پر لور و
خپل کتاب مي درته لوستی بل مي زړه کي شوق و شور و
ما ويل غر د ژوند د ستونزو به چپه لکه فرهاد کړم
هر کلام به وي نيمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

په ژوندون کي که اوس هرڅو لوي بری زما په کام شي
وړ د ټولو زموږ دوستانو د عزت او احترام شي
چي ته نه يې هر بری به زه فناه په کام د باد کړم
هر کلام به وي نيمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري کاشکي ته ژوندې واي، ستا وړوکی زوي نن ځوان دی
ستا خدمت کولاي نه شم بس پر زړه دا يو ارمان دی
په ژړا، ژړا مي زيار دی چي زړه کلک لکه پولاد کړم
هر کلام به وي نيمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

ورور

مرگ خو حق دی د دنیا خخه رحلت شته
د نېکانو تل ژوندی نوم او عزت شته
د غمونو د دنیا سفر دي لندې کړې
په نصیب دي د جنت ستر منزلت شته
دلته خوک نه شته چي تا وي ازار کړی
پر هر زړه ژوندی ستا یاد د محبت شته
ټوله ژوند ته د بښېگڼو فرشته وې
عاجزی کي دي ثبوت د لوي قوت شته
د خوانی د عمر گل دي مراوي نه شو
ستا پر قبر د گلونو طراوت شته
د ژوند شپې دي د پاک رب په یاد سبا کړې
هر عمل کي دي نښان د عبادت شته
وملگرو ته کلک غر د ملگرتوب وې
هر بیان کي دي اثر د فضیلت شته
ومشرانو ته مثال د مشرتوب وې
وکشرانو ته دي پند او نصیحت شته
واولاد ته مهربان، سپېڅلی پلار وې
عزیزانو سره یاد ستا د الفت شته

رسالت د ژوند پوره په سرلوړی شو
هر قدم کي دي ټولني ته خدمت شته
ژوند دي څه مرگ دي هم څوک په عذاب نه کړ
د پردي او دوست په خوله کي ستا صفت شته
که د ورونو پر سر ستا سيوری نور نه شته
کورنی سره ستا پانگه د غېرت شته
نه به ژاړو، په وياړ به دي تل ياد کړو
پر گفتار که د غمونو صراحت شته
اوس بيده شه په خواړه خوب گرانه وروره
مورته پاته ستا د لوي زړه شفقت شته
د وداع فرصت ناخاپه مرگ رانه کړ
ستري مشي ته پر قبر د زړه نيت شته
ناست دربار ته د پاک رب لاس په دوعا يو
د زړه صبر ته زموږ سره همت شته

داخل

داخل به دي سل خله بارخوگان بنکلوم
بې شمېره به دي بنکلي سره شونډان بنکلوم
که يوخل بيا تقدیر په ژوند لایق ستا د دیدن کړم
په مینه، په هوس به دي چشمان بنکلوم
که بيا سوولاس په لاس، غاړه په غاړه، غېږ په غېږ
په شوق به لاندي باندي سپین گربوان بنکلوم
که بيا مي پر شونډانو کړه احساس ستا خوږه ژبه
ورو، ورو به يې د زړه په هېجان بنکلوم
که بيا خپانده زړه ستا د سيني تودوخه لمس کړه
تکرار به د سيني لعل و مرجان بنکلوم
که بيا تربلي شپي پوري اوږده د وصال شپه سوه
وار، وار پرله پسې به دي ټول ځان بنکلوم
که ټوله شپه د يو بل په کتونه مريدلو
د زني خدايي خال به دي په شان بنکلوم
که بيا د زرگي راز راته بيان په يو نظر کړي
پر سترگو به دي پاس تور بانوگان بنکلوم
که يو بل ته مو بيا اوږدي کيسي وي ترسهاره
تومبلي پر پيکي به دي گلان بنکلوم
که بيا مي ستا د زلفو په سایه کي خوب نصیب سو
په ناز، ناز به دي تور اوږده زلفان بنکلوم

نوی پېل

نوی پېل دی د مینې که د هیلو انتها ده
ده سپوږمې د خوارلسمې که دیار د منځ ځلا ده
چیرته لیرې په تیاره کې
زه رڼا وینم په شپه کې
دا د نوي ژوند پېغام دی که زما د خیال دنیا ده
ده سپوږمې د خوارلسمې که دیار د منځ ځلا ده

شنه زمريان

چي زما د توري شرنګ و
نه اورنګ او نه فرنګ و
نن چي خيال کړم په پرديو، دامې حال دامې سزاده

تر هغو به پردي بر وي
ناست به پاس زما پر سروې
خو چي زه په خوب بیده يم، دا زما د خوب بهاده

نه دي پاته شنه زمريان نور
ميروېس خان او خوشحال خان نور
توره شپه د جهالت مي و ټولني ته بلا ده

نه احساس د ورورلی شته
نه کوم څرک د ازادۍ شته
و مغروره جنگ سالار ته ورورونه هم روا ده

که پوهنه د خپل ځان کړم
خپل مقام به پر اسمان کړم
د پوهني روښني مي لارښوونکې د سبا ده

غوارم گران هیواد ودان شي
بیرغ ورونکی د کاروان شي
د راتلونکي په ویاړ مي د صفت ژبه گویا ده

کاشکي دا هیله رښتیا شي
خوږمن زړه ته مي شفا شي
د پاک رب و لوي دربار ته د فاروق د زړه دوعا ده

ترانه

اي زموږ گران وطنه
د توفانو مېهنه
د توفانو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ته مو د لرغوني اريانا د مېړنو نښه يې
ته د اوښتا او ريگويدا د حماسو نښه يې
د افسانو وطنه
د حماسو مېهنه
د حماسو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ته هغه باختر يې چې دي شان ته سکندر حيران و
ستا دهندوکش غرده ته ختم د دا ټول جهان و
د جگو غرو وطنه
لويو دښتو مېهنه
لويو دښتو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ته يې د برمک، ابومسلم او د طاهر خراسان
ستا هر زوي اتل و د پوهني او جگړي پر مېدان
د لمر ختو وطنه
د شنو باغو مېهنه
د شنو باغو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ته افغانستان يې د باتورو افغانانو کور يې
ته د ټولو مېشتو ميليټونو او قومونو مور يې
د مېړنو وطنه
د توريالو مېهنه
د توريالو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ستا عظمت خپور و تر ډهلي او بخارا پوري
ستا د شان سایه وه د مشهد تر شاوخوا پوري
د شنو زمرو وطنه
د ننګيالو مېهنه
د ننګيالو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ته مي د ميروپس او احمد شاه د ستر همت ميراث يې
ته د اکبر خان او ايوب خان د شجاعت ميراث يې
اي د نيکو وطنه
د يادگارو مېهنه
د يادگارو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

سترگي پتي کړي هر دښمن ستا خزانو ته وې
ستا پاکو سيندو ته وې، ستا و سردرو ته وې
د خزانو وطنه
بنکلو درو مېهنه
بنکلو درو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ډير افسوس چي يو ځل بيا دښمن په وينورنگ کړلې
يو ځل بيا زخمي هغه مکاره زور فرنگ کړلې
د زخمي زړو وطنه
د کړاوو مېهنه
د کړاوو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

حېف چي ستا بچو ددې بلا څخه په امان نه کړې
نه يې کړي ودان او ته يې سيال ددي جهان نه کړې
د کنډوالو وطنه
ورانو ښارو مېهنه
ورانو ښارو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

تا د استعمار د گورستان لقب گټلی دی
هر يو چي راغلی دی نو سړيې خپل بايللی دی
د سرو لمبو وطنه
لويو قصو مېهنه
لويو قصو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

خداي دي ژر پر موږ باندي دا توره شپه رڼا لري
مينه، محبت دي خداي زموږ پر زړونو بيا لري
د سرو لعلو وطنه
د هوسو مېهنه
د هوسو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ستا پر پاک اسمان به تابان لمر د آزادی خلیبړي
خېر که لا ستا پر لمن هغه زور بڼامار خوځیږي
د سپېلنو وطنه
نوي نسلو مېهنه
نوي نسلو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ستا پر بله شمع به پتنگ په نخېدو راځي
ستا په شنو باغو کي به بورا په گړېدو راځي
د ترانو وطنه
د سرو غنچو مېهنه
د سرو غنچو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

تا ته ملامت دی د تېرسوي زور دوران نسل
کاشکي تا ودان کړي زموږ بڼکلی نوی ځوان نسل
د نوښتو وطنه
نوي فکرو مېهنه
نوي فکرو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ملگری

زه یم پښتون د پښتنو ملگری
د اولمیر د ترانو ملگری
شعرونه لولم د خوشحال په ژبه
یم د اټک د توفانو ملگری
د باچا خان په قلم لیک زده کوم
زه یې د تنگ او د پښتو ملگری
نوم به ژوندی کړم د خدایي خدمتگار
یم د غني د زولنو ملگری
حمزه جنت ته د پښتو سره لار
زه د حمزه د بنو شعرو ملگری
زه به یو لاس کړم لروبر پښتانه
د ملنگ جان د ولولو ملگری
ورورته به لاس دوست ته به غږه ورکړم
یم د میرویس د شنو زمرو ملگری
ملت به یو ډپورند به مات کړمه زه
یم د خپبر د حماسو ملگری
زمونږ هره خور ده د مېوند ملاله
زه د مېوند د میړنو ملگری

زموږ هر يو ځوان دي د پلرونو وياړ
زه يم د نوو شازلمو ملگری
په عاجزی کي به غرور وي زما
يم د رحمان د فلسفو ملگری
کړم به جهاد د خرافاتو پر ضد
زه يم د نوو مفکورو ملگری
د جهالت پر ضد پاڅون دی زما
يم دامان د نوښتو ملگری
ما د توپک په ځاي قلم غوره کړ
يم د پښتون قام د بچو ملگری
توري تيارې ته به رڼا راولم
يم د سبا د پلوشو ملگری
زړه به ورنه کړمه پردي ملکوته
يم د بابا د هسکو غرو ملگری
د زړه د درده فاروق شعر ليکي
يم د دردمنو زخمي زړو ملگری

هيله

دا خر د جهل پرېږده، نن پوهنه د خپل ځان كړه
دلدل د علم واخله او تر پېښو لاندې اسمان كړه
وطن وړانول بس كړه، خدمت د خپل ولس كړه
د خوب څخه راوېښ سه ځان مخكېښه د كاروان كړه
جگړو كې تباهي ده، نيستي او بربادي ده
يوالې او وروري نن بيا غوښتنه د زمان كړه
كردار دي د اتل كړه، نيكي د لاري مل كړه
په نوو كارنامو تازه دا زور نوم وښان كړه
بیمار روح ته شفا سه، زخمي زړه ته دوا سه
د قوم او د ملت نوم بيا نن لوړ پر ټول جهان كړه
نيكي په دې دنيا كړه، توبه يې د عقبا كړه
د ژوند د حقيقت لټون په شعر د رحمان كړه
بې كبره بي ریا سه، خالق ته په دوعا سه
ويل او كول دواړه د رښتيني مسلمان كړه
په ياد د كردگار سه، عاجز يې د دربار سه
په پټه خوله، په زړه كې عبادت د پاك سبحان كړه
زړه پاك كړه د نفرت نه، كېنې او حسادت نه
د زور څخه بېزار سه سياست د باچا خان كړه

که مورده که مو خورده، مېرمن که مو د کورده
عزت او درناوي يې تل په شان د يو افغان کړه
تر خو يې وروسته پاته، د ټولو خلکو شاته
د علم او تخنيک لاسته راوړني د خپل ځان کړه
که گران درته وطن دی، د سرو گلونو بڼه دی
د عقل په زور مات نن زنجیرونه د شېطان کړه
د نوي نسل ځوان سه، پر نوي لار روان سه
زازه رهبران پرېږده غوره نوي مشران کړه
فاروق وايي بېدار سه، پاڅون لره تيار سه
د سولي د پاڅون سره يوځای نوي ځوانان کړه

پېغام

اي وروه لږ خو واوره يو پېغام درته لرم
د زړه د ميني ډک يو تود سلام درته لرم
د نورو ملتونو د ژوند طرز ما تجربه کړ
د ژوند د تجربو څخه الهام درته لرم
نېکمرغه به موږ هله يو چي علم د خپل ځان کړو
د پوهي د رڼا څخه انعام درته لرم
ولس مو زړه ور، خاوره مو زړه بيا هم خوار يو
د ستر جمال الدين د خولي کلام درته لرم
که لاس راکې چي بېرته راژوندی زوړ تمدن کړو
وياړ او خوشحالي به زه مدام درته لرم
د نوي عصر پوهه له اسلامه ده غلا شوي
ځلانده حقيقت د پاک اسلام درته لرم
راپاڅه دغه گران وطن ودان جنت نښان کړو
د داسي يو جنت د ميو جام درته لرم
د خاورونه راجگ شه، د اسمان په لور تکل کړه
د نوي پرمختللي ژوند پيام درته لرم
بچيانو د وطن ته که د ورونو په شان گوري
ستاينه او دوعا د خاص و عام درته لرم

که ته یې تل به زه یم، که زه نه یم ته به نه یې
دا ځکه یادوم چې احترام درته لرم
د فکر د بدلون سره د ژوند بدلون یو ځای وي
ته پېل نوی کار کړه زه انجام درته لرم
فاروقه! که دي زړه له خپله لاسه تل زخمي دی
زخمي زړگي ته وایه التیام درته لرم

بیا جوړونه

بیا جوړونه د وطن نوي فکرونه غواړي
نوي ځوانان، نوي مشران، نوي خیالونه غواړي
بیا جوړونه د ښارونو که اسانه بریښي
بیا رغول د مفکورو نوي چلونه غواړي
نفاق مو بس دی، اتفاق ملي وحدت په کار دی
داسي وحدت نوی پیمان، نوي قولونه غواړي
د زړو ډلو او حزبونو ړنگول په کار دي
د نوي عصر مفکوري نوي گوندونه غواړي
که چا د ښي او چا د کيڼي په لور شعار ورکاوه
نوي تگلاره مو اوس نوي شعارونه غواړي
که غواړو بیا د تمدن په قافله کي وسو
د سفر عزم مو نن نوي کاروانونه غواړي
که د لیدلوري نه مو هرڅه توري یا سپین ښکاریده
زموږ نړی لید اوس تنوع، نوي رنگونه غواړي
د ځان ځانۍ په عوض مینه او دوستي په کار ده
ملي احساس نوی فرهنگ، نوي دودونه غواړي
چي پوهه نه وي نو رښتیني آزادي هم نه وي
دا آزادي نوی کتاب، نوي درسونه غواړي

د خرافاتو د حصاره راوتل په کاردي
نوی تصمیم مو هم جرئت هم نوبستونه غواړي
چي مو په باغ کي بلبل بيا په مستی پېل وکړي
د باغ بلبل نوی ماليار، نوي گلونه غواړي
دلوي خبستن د پاک دربار نه د مدد په هيله
نوي دوعا مو شپه او روح عبادتونه غواړي

تگ لاره

ملگرو نن نېشه د پېماني پر زړه لرم
مست نه يم زه د وینوسرې پيالې پر زړه لرم
د چانه گيله وکرم چاته ووايم خپل درد
دوستانو زه جفا د زمانې پر زړه لرم
د کومه يم راغلی، چېرته ځمه نه پوهېږم
د ژوند د سفر تلونکي قافلې پر زړه لرم
مفهوم د عبادت راڅخه ورک سو په مسجد کي
پت راز زه د ملا د مېخانې پر زړه لرم
انسان يې اصلاح نه کړ پېغمبر که فېلسوف و
د خپل بابا ادم څخه گيلې پر زړه لرم
د هرانسان جوهر د نیک او بد څخه جوړ سوی
مدام د بڼه او بد مقابلي پر زړه لرم
انسان د چاپيريال په وړاندو ځان برباد کړ
و پایلو ته يې ډيري اندېښنې پر زړه لرم
د جهل د تيارې سره په جنگ يم تل مدام
د پوهي د دنيا بلي ډېوې پر زړه لرم
انسان د نړېوالي سرمايي د نظام بنکار سو
خلاصون ته يې زه نوي مفکورې پر زړه لرم

ټولنه-چاپېريال-انسان دري سټني د نظام دي
د نوي نظام کلکي ارادې پر زړه لرم
تگلاره مي د "زورنه کارولو" غوره کړې
د ستر فخر افغان د خولي قصې پر زړه لرم
د ژوند د حقيقت اسرار مي ټول ژوند لټولي
د ژوند د گوهر پټي خزاني پر زړه لرم
سوالونه ټوله پاته بي جوابه زه روان يم
هر څو که د اوږده ژوند تجربې پر زړه لرم
له زده کړونه وروسته فاروق پوه سوچي پوه نه دی
د نوو زده کړو نوي ارادې پر زړه لرم

ملگرو

له خوبه ويښ سئ وار راغلی د بدلون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

ترڅو به تور قوت حاکم وي
ترڅو به ظلم د ظالم وي
راځی چي یو سو، دا آواز د پېوستون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

ترڅو به هر لور ته چوپتیا وي
هره روا به ناروا وي
نوی تحریک مو ماتونکی د سکون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

راځی چي وران وطن آباد کړو
ناهیلي زړونه بیرته بناد کړو
د ولس واک مو د نظام نوی قانون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

راځئ چې دا جهان بدل کړو
غلا شوی علم بیرته خپل کړو
علم یو ستر شرط د ټولني د سمون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

زموږ سیاست دي سوله ایز وي
پر تشدد دي تل بندیز وي
د نوي نسل د ځوانانو پاک تړون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

زموږ سلاح ده زموږ ژبه
د هر ظالم پر زړه ده تبه
یوموتی توب مو ورکونکی د بیلتون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

پر ملگرتوب چې ژوند بنیاد شي
نو به افغان هله آزاد شي
دا نړی لید مو نوی زېری د خلاصون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

بڼه په يورنگ کي هررنگي ده
د مفکورو تر منځ سيالي ده
بېل فکر، يو هدف مو اصل د ژوندون دي ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

د خوشحال خان د خولې کلام دی
هر مبارز ته يې پېغام دی
يا به پېروزي يا يې سپين کفن گلگون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

فاروق ولاړ پر خپل مرام دی
له باچاخانه يې الهام دی
د زړه تکل د باچا خان پر لاره تلون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

افغان

بد عادت دی د افغان
پر هر څه دی بدگمان
په غیبت نه ستړی کیږي
تل صفت کوي د ځان

د جنگونو قهرمان
مغرور گرځي پر اسمان
نړۍ وختل سپوږمۍ ته
دی د خره سره روان

خپل هیواد یې کړ بیابان
د پردیو په فرمان
د پېسو په مقابل کي
پروا نه کړي د انسان

تل د تیرو په ارمان
ځکه خوار دی پر جهان
د راتلونکي فکر نه کړي
ترېنه پاته دی کاروان

په وياړ د ميروېس خان
خان ته وايي نامي خوان
تش په تيرو چي تل وياړي
وي ساده، جاهل، نادان

فتنه گر گوندي مشران
ټول د پاک دين تجاران
په نامه د کفر ياد کړي
هر نوبت د مسلمان

پرهيزگاره د زمان
خو باطن يې د شيطان
د مکي خخه راستون شي
خيرن پاته يې وجدان

که دي کور نه دی ودان
که هر خو يې پريشان
د افغان زويه راپاخه
دادی خواست دنن دوران

تواضع کړه د رحمان
د دردمنو زرو سلطان
تل د زور نه کارول و
سياست د باچاخان

علم وگنه خپل شان
وکړه عهد او پېمان
په پوهنه ځان سمبال کړه
بې تر څو به سرگردان

که څوک ما ته وي چېرې
د زړه درد مي کړې بيان
د افغان د وجود غړی
تر افغان يم تل قربان

د ژوند کاروان

بې تم ځايه دی روان د ژوند کاروان په ورو، ورو،
د ځوانی پر گل راتلونکی دی خزان په ورو، ورو،
ما پیدا نه کړه د ژوند د حقیقت سرچینه
خوځیدونکی دی سراب د وچ بیابان په ورو، ورو،
پر زړه پاته شو د ځان د پیژندنې ارمان
رانه ورک شو د خپل ځان سره جهان په ورو، ورو،
ټوله عمر وم د خپل خیالي جهان زنداني
نه شکیدونکی شو زنجیر د لوي زندان په ورو، ورو،
د ثروت ارزښت چي لوړ شو د انسان تر مقام
صرف د ځان مینه پر زړه شوه د انسان په ورو، ورو،
جهالت چي غوړولی تور وزر پر هر لور
لمر تاریک په سپینه ورځ شو پر اسمان په ورو، ورو،
د ژوندون پر فضا گرځي څپه توره اوریخ
اوروي مي غم پر سر لکه باران په ورو، ورو،
د ناخوالو سمندر کي ډوبیدل شوه حتمي
زما د هیلو کښتۍ ماته کړه توفان په ورو، ورو،

د زړه وينا

زه يم د زړونو شاعر، شعر مي الفت زېږوي
په هوسې زړونو کي اور د محبت بلوي
نوې هستي، نوې دوستي، نوې وروري راولي
نوي ژوندون ته نوې رنگ د صداقت لټوي
د بورا بيا راستنول غواړي د ميني باغ ته
د مينه پالو په لور لاس د رفاقت غځوي
نور د ظالمو حاکمانو څه پروا نه لري
نوي نظام ته بنوونځۍ د عدالت جوړوي
د زور زياتي او د جگړې په ضد پاڅون هڅوي
د تشدد په ضد د سولي سياست خپروي
څوک چي د دين په نامه دين ته سپکاوی کوي تل
دي جاهلانو ته يو درس د اسلاميت زده کوي
چي د پردي په چوپړ ځان ملي اتل جوړوي
په داسي زړونو کي د پلار، نيکه غېرت پاروي
چي د پوهني مشعل وړاندي کور په کور گرځوي
سپيڅلې لاره د رښتيني انسانيت خوښوي
يو زه خو نه يم چي اواز د پرگنو جگوم
خداي دي ليکوال او شاعران د دې ملت ډېروي

څوک چي د ميني په دنيا کي ځان ناکامه گڼي
هغو ته بيا د زړه بايللو ستر قوت ورکوي
د شاعري رازونه پټ په ښکلو سترگو کي وي
زما ژوندون د ښکلو سترگو شرارت بدلوي
فاروق نور شونډي د خوبانو په خوله نه ورکوي
زخمي شونډان يې د سرو شونډو حرارت سوځوي

د کلي ياد

په پردي ملک کي مي زخمي زړگی اسير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

چي دلرکوه هسکي درې په ياد کړم
د پيردونبال بابا مېلې په ياد کړم
د ملاعثمان نيکه باغچې په ياد کړم
چي لا ژوندی يم نو د دي يادو تاثير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

د ملا صحبت نيکه زيارت دي وي تل
د صديق خان نيکه عزت دي وي تل
د شېر حمله دا لوړ همت دي وي تل
په دوي تل ويارو دا اواز دا مو تکبير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

د فراه رود اوبه خوږي چيري شته
زمور د کلي افساني چيري شته
بل د نظر ماما قصي چيري شته
د خپل ټاټوبي نه جدا دا مي تقدير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

هېره به نه شي د ژوند هغه شېبه
ورخ د نورو او د لوچاک دامنه
گل د پتروکي پر هر خوا غورېده
خه چاره وکړم چي د ژوند داسي بهير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

چي د سهار نسيم پر غرو لگېدی
د پسرلي لمر پر شنو د نبتو ځلېدی
پر ابلکي بوي د شبو خپرېدی
پر زړه مي تل د بسو يادونو يو تصوير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

ټول ژروي د خان محمد شهادت
ماته الهام دی د هغه سخاوت
مېلمه پالنه، پښتون والی، غېرت
د وطن والو په خدمت باندي تشهير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

د دولس زره شهيدانو په نوم
د غېرتي بنكلي ځوانانو په نوم
د ننگيالو شاه زلميانو په نوم
شمه مې جگه، نوم مې لوړ، پاک مې ضمير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

نوي ځوانان مو د پلرونو وياړ
د علم او فن، نیکو کارونو وياړ
د پښتنو د ښو دودونو وياړ
شکر دی خدایه چې مو کلی پري تنویر دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

زما آرزو وه و خپل قام ته خدمت
د پلار او مور او د مشرانو حرمت
ټول پوره نه شوه ځکه يم ملامت
زما دوران تیر شو اوس نو وار زما د سمير دی
د گران وطن په ياد زهير دی

د شهيدانو ياد

راځئ چې ياد کړو شهيدان د وطن
له دنيا تللي بڼه ځوانان د وطن

خداي وربخښلی لوړ همت و
يو بڼه مثال د سخاوت و
خان محمد گران پره انسان د وطن
له دنيا تللي بڼه ځوانان د وطن

و ټوله قوم ته افتخار و
د هر بپوزله د زړه يار و
هغه شهيد جېلاني خان د وطن
له دنيا تللي بڼه ځوانان د وطن

راځئ شهيد غلام حېدر په ياد کړو
د لوي غېرت پولادي سپر پياد کړو
داسي زلميان نوم و نښان د وطن
له دنيا تللي بڼه ځوانان د وطن

بل لوي شهيد مو انجينر و
د قوم د بنو هيلو ثمر و
لمانځوبه داسي شازلميان د وطن
له دنيا تللي بڼه ځوانان د وطن

قاسم د ننگ او د غېرت مثال و
د بارکزو د شهامت مثال و
نوم يې دی ستوری پر اسمان د وطن
له دنيا تللي بڼه ځوانان د وطن

ياد کړو هاشم او قاسم جان شهيدان
د مور او پلار پر زړه يې پرېښود ارمان
پر وير يې کښينستل دوستان د وطن
له دنيا تللي بڼه ځوانان د وطن

ډير په ارمان کي مورستم شهيد سو
چي قرباني د يو دښمن پليد سو
تل به ژوندي وي سره گلان د وطن
له دنيا تللي بڼه ځوانان د وطن

هر يو شهيد زموږ په ياد دى
که يې نوم ياد دى که ناياد دى
کله هيريرې شنه زمريان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

خدايه ژوندي زلمي اباد لري
د شهيدانو روح مو ښاد لري
وړاندي روان دي وي کاروان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

راځئ چي جگړه د دوستۍ کړو
ورکي ريښي د بدبيني کړو
بيا به نوم لوړ کړو پر جهان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

خدايه گذر مو پر خپل کور کړي
نصيب زيارت د پلار و مور کړي
د فاروق زړه دى په ارمان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

بېزاري

د دې ژوند د سلسلې څخه بېزار يم
هم د کال هم د شپې څخه بېزار يم
هر گړی د دې ژوندون راته دوږخ دی
د بل ژوند د افسانې څخه بېزار يم
نه تېرېږي د ژوند هره ثانيه کال سوه
د زمان د قافلې څخه بېزار يم
په شپه وینس، په ورځ بېخوبه نارامه
هم د ورځي هم د شپې څخه بېزار يم
ما گاللی د زړه درد په پټه خوله دی
د ژړا او د گېلې څخه بېزار يم
زما ژوند د ناکامۍ ترڅه کیسه ده
د تندي د نوشتې څخه بېزار يم
ته د بل وې خوشتا مینه وه زما برخه
د ازل د فېصلې څخه بېزار يم
په نېشې مي د زرگي علاج ونه سو
د شرابو د پیالې څخه بېزار يم
خپل اجل مي ننگولی دی خو ځله
د اجل د حوصلې څخه بېزار يم

په زاری، په عبادت څه حاصل نه سوه
د گناه او د توبې څخه بېزار یم
زه له خدایه، خدای زما څخه ناراض دی
د کعبې او بت خانې څخه بېزار یم
پورته، کښته، شرق او غرب راته یوشان سوه
د نږدې او فاصلې څخه بېزار یم
د انسان پر نېک سیرت مې عقیده وه
نن د خپلې عقېدې څخه بېزار یم
ښه مې وکړه، بد زما کره مېلمه سوه
نن د ښو د ارادې څخه بېزار یم
زه د نورو، نور زما څخه په تنگ دي
د دې ژوند د فلسفې څخه بېزار یم
نه پوهېږم چې څه پټ او څه ښکاره دي
د پردې او بې پردې څخه بېزار یم
د خپل زړه په رازو ویلو منصور جوړ سوم
اوس د خپل دار د حلقې څخه بېزار یم
چې اخستی یې زما د وینو رنگ دی
د اسمان د کنارې څخه بېزار یم

زاره يادونه

په ارمان زاره يادونه يادومه
د وصال د شپې خوبونه يادومه
ستا خندا، خوږې کبسي، د ناز خبري
ستا د مخ رنگين خالونه يادومه
چي په ياد د وصال شپه شي
د هوس خوږه شپه شي
پر زرگي راټول غمونه
د توفان يوه خپه شي
د سرو شونډو هوسونه يادومه
ستا د مخ رنگين خالونه يادومه
توره شپه پر موږ رڼا وه
د سپوږمۍ د مخ ځلا وه
ستا د سترگو اشارو کي
د مين زړه تمنا وه
پر زړه پټ پراته رازونه يادومه
ستا د مخ رنگين خالونه يادومه

که مو مینه ابدی وه
جدایی هم ازلی وه
د ناکامه عشق غمونه
نوشته زما پرتندی وه
خپل د اوبنکو سبلا بونه یادومه
ستا د مخ رنگین خالونه یادومه
نه علاج زما د جنون شته
نه خه هیله د بدلون شته
نه اجل راحی زما خوا له
نه امبد د نور ژوندون شته
بپهوده د زړه دردونه یادومه
ستا د مخ رنگین خالونه یادومه

خدایي بنايست

يار هغه چي په یاری یې اعتبار وي
کله هو او کله نه، د زړه ازار وي
د گلونو امپل هله سي زړه وړونکی
چي د سپیني، نازیني غاري هار وي
د گلاب د گل بنکلا هله بنکاره سي
چي تومبلی پر پیکي د خپل نگار وي
د سنگار مخونو زب تر مخ پرېولو وي
رښتیا بنکلي په خدایي بنايست سنگار وي
که د میني په پت را زباندې ځان پوه کړي
په رښتیا مینه نعمت د کردگار وي
که څوک عشق ته د گناه په سترگه گوري
روح وتن یې د گناه په حس بیمار وي
د ټولني رواج میني ته خنډ نه سي
د زړه هیله د وصال د شپي تکرار وي
جاویدان پر زړه تازه د میني اور وي
کله بله سره لمبه، کله انگار وي
زمان ودري شېبه اوږده پیری سي
چي فاروق د یار دیدن ته انتظار وي

ابدي عشق

خداپه د مرگ يو بل مهال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم
د ژمي باغ کي مات وزرې بلبل
بپهوده گرځم پر وچ بوټي د گل
لېري پرواز ته نوی بال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم
د زړه فرياد مي بې اثره پاته
د ميني هڅه بې ثمره پاته
د عشق اظهار ته بل کمال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم
په تصور کي لاوريارانځوردی
لامي زړگی په زاړه درد رنځوردی
نوي نگار ته نوی خیال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم
پر زړه ژوندی بیا د وصال هوس دی
د شاپېریو د جمال هوس دی
خوب ته د یار په غېږ کي تال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم

سترگي د ميني يو نظر لتوي
شونډي د سرو شونډو و شکر لتوي
د بې سهاره شپې وصال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم
زړه مي مجنون دی خو لېلانه وينم
د لېلانه مينه او وفا نه وينم
د ابدې عشق بل مثال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم
په بد مرغۍ کي تېر کلونه زما
پاته پر زړه ټول ارمانونه زما
دا حل نېکمرغه نوی کال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم

ساقی ته

ساقی مه پرېږده خالی جام چي د جام زرگی به مات سي
ډېوه بله کړه ماښام ته، د ماښام زرگی به مات سي

شپه ده نوې پېل سوې، زه تر اوسه لا خمار يم
ته ډک جام د میو راکړه د انجام زرگی به مات سي

نن مي نیم جام په کار نه دی، ته یو خم د میو راکړه
د خمار زړه د دردونو د پېغام زرگی به مات سي

زه خمار د چا د مینې، په یو جام نه نېشه کېږم
ته که زما په جام شریک سي د ابهام زرگی به مات سي

پټ رازونه پر زړه شور کړي، زه لا پټه خوله خمار يم
ته د جام نېشه گویا کړه د کلام زرگی به مات سي

د مسجد لاره کړه هېره، زړه نن جوړ د عشق محراب دی
د ریا عبادتونو د امام زرگی به مات سي

په نېشې کي د جامونو د يار بڼکلی مخ انځور کړه
د نړۍ د بنایسته وو د رسام زړگی به مات سي

په يو جام که فاروق هېر کړ تصور د يار د شونډو
د ناکامه هوسونو د الهام زړگی به مات سي

مینه خه ده

نه پوهېږم مینه خه ده
چا ته هیڅ چا ته هرڅه ده
مینه اوبنکي دي، ژړا ده
د بې خوبه شیو بها ده
مینه غم دی، خوشحالي ده
هم دوستي هم دښمني ده
مینه مرگ دی، زندگي ده
هم هستي ده هم نېستي ده
مینه ورځ ده، مینه شپه ده
د توفان یوه څپه ده
مینه درد، مینه دوا ده
هم بڼرا ده، هم دوعا ده
مینه ټوکي دي، خدا ده
د خوږو شونډو موسکا ده

مینه بوی د سرو گلابو

مینه خوند د سرو شرابو

مینه خاڅکی د شبنم دی

د نرگس د سترگو نم دی

مینه شمع، مینه گل دی

هم پتنگ دی، هم بلبل دی

مینه ساز، مینه اواز دی
د عاشق د زرگی راز دی
مینه تار، مینه رباب دی
د شاعر د زره کتاب دی
مینه بناخ د نسترن دی
حرارت د سپین بدن دی
مینه خوب دی، مینه خیال دی
د جانان د زلفو تال دی
مینه حسن دی، جمال دی
توری سترگی، زرین خال دی
مینه رنگ، مینه سنگار دی
هم هوس، هم انتظار دی
مینه کت، مینه وصال دی
د وصال د شیپ کمال دی
مینه پت د سترگو راز دی
د جانان د شونډو ناز دی
مینه درد، سوز او گداز دی
په خلوت کي راز و نیاز دی

مینه رنگ د شنه آسمان دی
مینه لطف د پاک سبجان دی

کاکا ته

زړه که مي خوښ که په ژړا دی
که پر سر بار د ژوند غمونه
تاته مي تل لاس په دوعا دی
خداي خو دي درکړي جنتونه
ته ملايکه د اسمان وې
که په جامه کي د انسان وې
پرون که نن او که سبا دی
پر زړه تازه دي ستا يادونه
په صوفي توب کي معظم وې
پردي او دوست ته محترم وې
سپيڅلی ژوند دي هويدا دی
مور ته سرمشق ستا محنتونه
بڼه ته عاجز وې بې ازاره
بد ته ناصح وې بې قراره
په يوه خوله شاه و گدا دی
چي يادوي ستا خدمتونه

زمور به دعوه ستا به خدا وه
ستا نصيحت ته به مو شا وه
نن بېگانه دی که آشنا دی
ورته عزيز دي ستا فکرونه
تل به مثال ستا عقیده وي
د نوي عصر مفکوره وي
خپر که ناراض اوس هم ملا دی
که لا پر خوله دي زنجیرونه
ما ويل زړه به خپل صفا کړم
ستا نه د عفوي تمنا کړم
زړه مي په شور په واوبلا دی
جاري د اوبنکو سپلابونه
زړونه به هله مور کرار کړو
چي خاوره بنکل ستا د مزار کړو
بيا نو جنت پر مور روا دی
بيا به پوره شي ارمانونه

کله

کله مړاوي گل ، کله بلبل پر ارغوان وم
ما زړه ورکوی، کله به زه هم پر چا گران وم
کله به پر زړه راتول غمونه دریا بونه
کله به خندا، کله د زړه د تل فغان وم
کله نوش دارو، کله ازار د زخمي زړونو
کله زه ثواب، کله گناه د ټول جهان وم
کله به د یار د وصال هیله خوب او خیال و
کله اوږده شپه مورپه وصال د خپل جانان وم
کله به په وینسه د زړه هر مراد حاصل و
کله به په خیال کي د خپلي زړه ارمان وم
کله به شبنم، کله باران، کله ژلی سوم
کله توفان وړم، کله پخپله یو توفان وم
کله بریالی، کله ناکام په خپل مرام کي
کله پر شا تلم، کله هم گامه د زمان وم
کله لار هواره، کله خنډ لوړي، ژوري
کله پاتېدم، کله مخکښه د کاروان وم
کله سترگي پټي، له جهان ناخبره
کله ستورمزلی، خیر په لور د کهکشان وم

کله گنج د پوهې، کله بار د ناپوهۍ وم
کله پر اس سپور، کله د خره شاته روان وم
کله د سیالی او دښمنۍ غوره مثال وم
کله د ورورۍ او محبت عالی نښان وم
کله ملا تړلې د زاړه فکر بدلون ته
کله زه بندي د زاړه فکر د زندان وم
کله مي پر پښو د خرافاتو پڼه زنځیر و
کله به زه زور، کله د نوي عصر ځوان وم
کله د چا دوست، کله پردی وم له دوستانو
کله د هر چا، کله یوازي د خپل ځان وم
کله به مي سر پروت و د چا په قدمو کي
کله به د بازغوندي مغرور پاس پر اسمان وم
کله به د قوم، دین او مذهب په نامه یاد وم
کله صرف انسان، عاجز بنده د پاک سبحان وم
کله مېخانې، کله مکې ته ور روان وم
کله سرگردان، کله پر لاري د رحمان وم
کله لاس کي توره، کله ناست وم په جرگو کي
کله تش په نوم، کله رښتینی مسلمان وم
کله په یوه، کله په بل مخ راڅرگند وم
کله به ښیښه، کله د تور دېوال په شان وم

کله تور او سپین، کله د شرق، کله د غرب وم
کله د پراخه نړۍ لید خاوند افغان وم
کله مې په پاک زړه پر هر چا باندي باور و
کله زه فاروق د ژوند پر هر څه بدگمان وم

افسوس

بد نصیب پر زړه غمونه د هجران اوروې
د بخت ستوری مي نن کاني د اسمان اوروې

ستا د سترگو د افسون پر زړه اثر دی زما
د وصال ناکامه هیله يي ثمر دی زما
بانوگان يي پر زړه غشي بیا عیان اوروې
د بخت ستوری مي نن کاني د اسمان اوروې

تصور کي مي تازه دي ستا خوږې خاطرې
ستا وعدې، ټینگ قسمونه، ستا د مینې کیسې
په شپږو، شپږو مي اوبنکي پر گریوان اوروې
د بخت ستوری مي نن کاني د اسمان اوروې

په برخلیک کي چي لیکلې تنهایی ده زما
جدایی له خپله یاره ابدی ده زما
کړاوونه مي پر ژوند لکه باران اوروې
د بخت ستوری مي نن کاني د اسمان اوروې

بیهوده می فکر نوي اندیسنې لټوي
پر زاړه انگار د اور بلي لمبې لټوي
يو په بل پسي یادونه د جانان اوروي
د بخت ستوری می نن کاني د اسمان اوروي

نور څه نه دي دا ملنډي د تقدیر دي افسوس
گلان مړوي، بوراگان د باغ زهير دي افسوس
پر چمن می نن اغزي د وچ بیابان اوروي
د بخت ستوری می نن کاني د اسمان اوروي

کاشکي نوی پېل زما د تېر ژوندون وای ممکن
ستاد مینې، ستاد یاد څخه خلاصون وای ممکن
هر ځل هڅه د دردونو بل توفان اوروي
د بخت ستوری می نن کاني د اسمان اوروي

زما په برخه چي وړتیا د زړه بایللو وه تل
ناکامي یې هم فاروق ته د منلو وه تل
که هر خو پر ژوند د ستونزو یو جهان اوروي
د بخت ستوری می نن کاني د اسمان اوروي

د ژوند پرڅه

ای د مینې د خوږو شېبو یادگار
ژوند مې تېر سو ستا په یاد سترگې پر لاره
ستا خندا، ستا کیسې اورم تل په خیال کې
دا که ورځ وي که شپه ناست یم تر سهاره
ستا تر مینې څنگه تېر په خپل اختیار سم
ما خو ستا مینه منلې بې اختیاره
ستا په هیله په ناهیلې زړگي ناست یم
که ژوندی یم نو ژوندی یم ستا د پاره
جدایي چي مې سوغات د خپل نصیب وه
څه گيله اوس له رقیبه، له اغیاره
بخت یاري راسره ونه کړه ای دوسته
پر ځوانی مې ژمی راغی بې بهاره
د ژوند پرڅه رانکاره سوه پروېستیانو
خو پر زړه لا ارمانونه بې شماره
اوس چي وس د وارنډي تلو په ما کي نه سته
څه توپیر چي وړانډي غردی که هواره
څوک د درده سرگردان پر طبیبانو
زه تر درد د بې دردی څخه بېزاره

بس همدا چي يي ستا ميني ته پيدا كړم
زه يم تل شكرگذار له كرده گاره
د غرور سره دي ژوند را كړ خالقه
مرگ هم غواړم ابرومند ستا د درباره

وصیت

که زما پر قبر ټول دوست او دښمن سي
که مي خای د پيردونبال بابا لمن سي
که مي ياد خوک په دوعا کړي پسله مرگه
نو به هله خوشحال روح زما د بدن سي

که تر سترگو اوښکي توي زما د جانان سي
که په ياد يې زموږ د ميني هر مکان سي
که بخښنه راته وکړي په خپل زړه کي
نو به هله سلامت زما ايمن سي

که پر نېک عمل حساب زما کردار سي
که گمراه زړه د بخښني سزاوار سي
که د ښو پله درنه زما تر گناه وي
نو به هله پر ما لطف د کردگار سي

که راشين د غاټول گل زما پر مزار سي
که پر گل راتوي خو خاڅکي د بهار سي
که يې زخم ته د زړه د چا نظر سي
نو به هله زما د زړه پټه راز اشکار سي

که زما نوم و اولاد ته افتخار سي
که اولاد په بنو کي وړاندي ترخپل پلار سي
که مي روح په وياړ ووايي زما زوی دی!
نو به هله زما روح ابد کرار سي

که د ژوند وروستی شپه پر خپل وطن سي
که سپين سان د خپل وطن زما کفن سي
که د مرگ پر بستر ټول وي خویندي، وروڼه
نو به هله اسان تېر سخت زکندن سي

که زما نوم د وراره کله په یاد سي
که يې زما ويل د ژوند کړو ته نهاد سي
که مي یاد کړي د خوښۍ په هر محفل کي
نو به هله زما روح ابدې بناد سي

که مي دا شعر د ژوند اخر وصيت سي
که مي دا کلام و چا ته نصيحت سي
که يې پسله دې نېکۍ ته د زړه نيت سي
نو به هله پوره زما دروند رسالت سي

د بنځي مقام ته

هرې غزا کي وي ميرمني د مړو تر څنگ
د توريالو تر څنگ
تر نارينه و پاته نه وي د غيرت په حساب

ميوند يې وگټي مثال شوه د غيرت ملاله
د لوړ همت ملاله
د تکبير نغ يې په بنور راوړ هم صحرا هم درياب

که نارينه خپل جهالت بولي د بنځو گناه
پر دوي ستم کړي روا
خپل اخرت کړي په دي ډول خرافاتو خراب

بنځه خو مور ده چي زانگو د ټول جهان ځنگوي
د ژوند کاروان مخته وړي
د سپيڅلتوب او د پاکي د اسمانونو عقاب

بنځه بنکلا ده، بنځه مينه، بنځه راز د ژوندون
ساز و آواز د ژوندون
ده مرغلره چي ځليږي تل په شان د مهتاب

بښځه خو خور ده چي تل پام زموږ پر کور لري
زړه سوی پر ورور لري
د محبت بڼکلي نغمه ده د هستۍ د رباب

بښځه خو لور ده چي خدمت د مور او پلار کوي
خیال د بیمار ساتي
فاروق نن حق لیکي د بښځي د مقام په باب

اي صنم

اي صنم، اي صنم
بپله تا نه زه مرم

دلربا يې زما
محبوبا يې زما
بې وفا يې زما

تر سپوږمۍ نښايسته
د سرو گلو غنچه

ته ليلا يې زما
زه شيدا يمه ستا
بې نوا تر هر چا

ته د ستوري په شان
ځای دي دی پر اسمان

زه مجنون پر صحرا
يم روان پر کوم خوا
سه زما رهنما

ته د عشق ترانه
د وصال افسانه

سه د ژوند مي رڼا
ترنم د دريا
واوره زما تمنا

چي مي بنکل ستا لبان کره
لمس مي ستا بارخوگان کره

اوس پروا کریم د چا
که هر خو شوم رسوا
خوار و زار بی نوا

د وصال خوره شپه
خنک پر خنک و ویده

خوب و خیال و که دا
چی زه ناستیم تنها
زما نصیب شوه ژړا

خور

پلوشه د لمر ختو ده خور زما
فرشته د اسمانو ده خور زما
خداي ورکړی نېک سیرت د ملایکو
ثمره د جنتو ده خور زما
په غرور کي عاجزي ورسره بنایي
حسادت د میړنو ده خور زما
نښاني زموږ د مور د محبت ده
بنکلی راز د بنو قصو ده خور زما
تل په پټه خوله بیان خپل شکایت کړي
بڼه نغمه د ترانو ده خور زما
د هیڅ چا سره یې جنگ او دعوا نشته
پټ یو گنج د افسانو ده خور زما
که څوک آه کړي د دي اوبنکي وي رواني
د گرانسته پر لېمو ده خور زما
نازک زړه یې تل د بل په غم رنځور وي
تل دوا د زخمي زړو ده خور زما
مهربان زړه یې دریاب د خواخوږی دی
خوږ پیغام د زمانو ده خور زما

په خپل ژوند کي يې څوک نه دی ازار کړی
يو سور گل د سرو غنچو ده خور زما
خوشحالي او نيکمرغي ور لره غواړم
ارمغان د ارمانو ده خور زما
هره هيله د زرگي به يې پوره کړم
نازيې اخلم چي نازو ده خور زما

اختر

راز د ميني وي په سترگو کي عيان
ژبه نه غواړي د زړه د حال بيان

سره لاسونه په اختر په مخه درسي
توري سترگي، شنه خالونه، سره لبان

نازکتل يې د اختر مبارکي سي
د تحسين سر ورته ټيټ کاندې جانان

پرزړه شور، شونډي رپړي، سترگي خاندي
په غورځنگ پر زړه دهيلو يو توفان

د اختر ورځ مو نېکمرغه لره ربه
راپوره د هر مېن د زړه ارمان

په نصيب موبيا د سولي لوی نعمت کړه
سوکالي مېلمه پر کور د هر افغان
محبت پر زړونو راکړه ای خالقه
د کلونو مرور بېرته دوستان

قلم

د قلم په خوکه جنگ غېرت او ننگ دی زموږ
د ټوپک پر ضد جگړه وروستی جنگ دی زموږ

د پوهني د رڼا خپرول پور دی پر موږ
ورور وژنه، زور زیاتي ختمول پور دی پر موږ

د پوهني پر ډبوي هر ځوان پتنگ دی زموږ
د قلم په خوکه جنگ غېرت او ننگ دی زموږ

د زړه سوغات

هغه به خومره نېک نصیب ولري
چي ستا په شان زړه ته قریب ولري

نېکمرغه ژوند به وربخښلی وي رب
هغه چي ستا په شان حبیب ولري

صرف هغه گل وي ستا د زلفو لایق
هزار داستان چي عندلیب ولري

فاروق که ستا د مینې راز بیان کړي
داسي کلام به کوم ادیب ولري

د بوډی تال

د ژوند هر گام لوی غمونه راته جوړ کړه
د هر غم شېبې کلونه راته جوړ کړه
زما یوه سوال ته دي خو جوابه راکړه
هر جواب دي خو سوالونه راته جوړ کړه
زړه بورا، د گل طواف زما پېشه ده
د دښت بوتې سره گلونه راته جوړ کړه
پر اورپخو رابښکاره د بوډی تال سوې
ستا یو رنگ اوه رنگونه راته جوړ کړه
تل په ژوند کي مرگ څرگند وي
مرگ بنسټ د نوي ژوند وي

ابدي مزار

په ژبه که بیان کړې دروغین انکار د مینې
د سترگو په کتو وایې سوچه اقرار د مینې

هم خپله ابتدا، هم انتها د عشق د لاري
هم ناز ورکړې، هم اخلي بې پروا ازارد مینې

هم جام یې، هم خلوت، هم یې نشه د مستو سترگو
هم وصل، هم وعده یې او هم انتظار د مینې

یو ځل د عزرائیل، بل ځل په شان د مسیحا بې
هم روح اخلي هم بېرته کړې ژوندی بیمار د مینې

نن وایې چي سبا، سبا دي بیا هم بل سبا وي
په تلو راتلو دي ستړی مجرب رویبار د مینې

په زړونو کي دي ځای، ستا هر عاشق نن شاه جهان دی
پر هر زړه تاج محل جوړ ابدي مزار د مینې

فاروق به په کلام څنگه بیان د زړه احساس کړي
د گل په شان یې پته خوله بنکاره اظهار د مینې

سالگره

نن روغ د خوشحالی ده، خوشحالی دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

که منی که پسرلی و زه او ته سره یوځای و
ای زما د ژوند بڼه دوسته دا دوستي دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

د ژوند په سخت سفر کي و مورتل خواږه ملگري
زموږ د ټوله عمر اشنایي دي مبارک شه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

که ډیر عمر مو تیر کړ په گوټ، گوټ د دي نړۍ کي
تل وي ته پښتنه، پښتونولي دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

په ژوند کي که خوښي وه، ستونزي هم ورسره مل وي
پرستونزو وي پیروزه، پیروزي دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

ته زما د زړه دميني يوه بنكلي خاطره يي
دا مينه، محبت، مهرباني دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

ته زما د ژوندانه د ترورميو بل خراغ يي
روښانه وسي تل، دا روښنايي دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

په خوله که زه لږ وایم خو په زړه يي ډيره گرانه
اي زما د زړه دلبره، دلبري دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

کلیزه

د تعظیم په نښه تیت شوه ټول گلونه د گلزار
نوی گل دی غوړیدلی ستا د ژوند د نوبهار

په کالو کې نه ځایېږي له خوښیه پلار او مور
سالګري ته چمتو کړي سوغاتونه ورور او خور
د بنادۍ په ساز تودیري زموږ محفل کرار، کرار
نوی گل دی غوړیدلی ستا د ژوند د نوبهار

که هر څو د خوشحالی شیبې تیرېږي په شتاب
که د ژوند مېلې وي لنډې د او بود سر حباب
د کلزي خاطره وي تل پر زړه باندي یادگار
نوی گل دی غوړیدلی ستا د ژوند د نوبهار

خدایه را کړي نیک اولاد، دا و ارمان د مور او پلار
په دوعا پورته لاسونه تل په لور د کردگار
رب قبوله زموږ دوعا کړه، منت بارېې د دربار
نوی گل دی غوړیدلی ستا د ژوند د نوبهار

مبارک دي وي و تاته شلم گل ستا د شباب
ستا د ژوند د خوشحالیو دي هیڅ نه کیږي حساب
د جنت د فرشتو چي رب درکړی دی کردار
نوی گل دی غوریدلی ستا د ژوند د نوبهار

که هرڅو کوو د ژوند په باب تاوده ، تاوده بحثونه
زما خوښ ستا نړۍ لید دی ، ماته گران دي ستا خیالونه
د خارپوڅو هیواد هیږنه کړي چي ډیر دی خوار وزار
نوی گل دی غوریدلی ستا د ژوند د نوبهار

وروستی هیله

نمونه شعرون

ډاکټر غلام فاروق میرا حمدي

2010 کال

ډاکټر غلام فاروق میرا حمدي په ۱۹۵۹م کال کې د فراه د ولایت د بلابلوک د ولسوالۍ د گراني په کلي کې زېږېدلی دی. د ننگرهار د لېسې څخه فارغ سوی دی، د شوروي اتحاد د څارکف د ساختماني انجینرۍ د انستیتوت څخه یې د تودوخي - گازرسولو او تھوپې په رشته کې د ماسټرۍ دیپلوم ترلاسه کړی دی، په افغانستان کې یې د یو شمیر پروژو د کورتودولو، او ایرکاندیشن دشبکو د دیزاین او مونټاژ چاري سرته رسولې دي، بیایې خپله Ph.D. د اوکراین د جمهوریت د کیف په ساختماني پوهنتون کې د صنعتي هوا د پاکولو په برخه کې دفاع کړې ده، اوس په المان کې د خپلي کورنۍ سره یو ځای ژوند کوي، دلته یې هم د تخصص د لوړولو په برخه کې بېلابېلې زده کړې پای ته رسولې دي. په ۲۰۰۵م کال کې یې (د سون تخنیک) ترنامه لاندې یو کتاب ولیکې، په څو وروستیو کلونو کې یې د شعر او پښتورمان لیکلو ته هم مخه وکړه، یوه د شعرونو مجموعه او یو رمان یې چاپ ته چمتو دي، په اوس وخت کې د خپل دوهم رمان په لیکلو بوخت دی.

ډاکټر غلام فاروق میرا حمدي په ۱۹۵۹م کال کې د فراه د ولایت د بلابلوک د ولسوالۍ د گراني په کلي کې زېږېدلی دی. د ننگرهار د لېسې څخه فارغ سوی دی، د شوروي اتحاد د څارکف د ساختماني انجینرۍ د انستیتوت څخه یې د تودوخي - گازرسولو او تھوپې په رشته کې د ماسټرۍ دیپلوم ترلاسه کړی دی، په افغانستان کې یې د یو شمیر پروژو د کورتودولو، او ایرکاندیشن دشبکو د دیزاین او مونټاژ چاري سرته رسولې دي، بیایې خپله Ph.D. د اوکراین د جمهوریت د کیف په ساختماني پوهنتون کې د صنعتي هوا د پاکولو په برخه کې دفاع کړې ده، اوس په المان کې د خپلي کورنۍ سره یو ځای ژوند کوي، دلته یې هم د تخصص د لوړولو په برخه کې بېلابېلې زده کړې پای ته رسولې دي. په ۲۰۰۵م کال کې یې (د سون تخنیک) ترنامه لاندې یو کتاب ولیکې، په څو وروستیو کلونو کې یې د شعر او پښتورمان لیکلو ته هم مخه وکړه، یوه د شعرونو مجموعه او یو رمان یې چاپ ته چمتو دي، په اوس وخت کې د خپل دوهم رمان په لیکلو بوخت دی.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**